

Viata studentească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA, Nr. 6 ● Miercuri 5 februarie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

MANIFESTUL FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE: TINERI AI PATRIEI NOASTRE!

Frontul Unității Socialiste, întregul popor înconjoară cu toată dragostea și atenția tinăra generație, care aduce o contribuție activă la opera de edificare a socialismului, la înfăptuirea programului de dezvoltare a României. Însuflețit de idealurile comunismului, de un fierbinte patriotism, tineretul muncește cu pasiune pe șantiere, în uzine, pe ogoare, în instituții de știință și cultură, se pregătește cu temeinicie în școli și facultăți. Frontul Unității Socialiste vă cheamă, dragi tineri, să vă dăruți împreună cu întregul popor energia și elanul măreței cauze a propășirii patriei. Puneți întregul entuziasm al tinereții voastre în slujba progresului economic și spiritual al țării! Nu precupețiți nici un efort pentru însușirea învățaturii marxist-leniniste, a științei și culturii înaintate, a tehnicii moderne! *Pregătiți-vă temeinic pentru a fi demni continuatori în opera de construire a socialismului și comunismului în România!*

TINERI, MUNCITORI, ȚĂRANI, INTELCTUALI! STUDENȚI ȘI ELEVI! OSTAȘI!

Votînd pentru candidații Frontului Unității Socialiste, votați pentru înfăptuirea idealurilor nobile ale poporului nostru, pentru un viitor luminos!

Unde dulcea ospesie te întâmpină zîmbind...

Fotografie de Emil Cojocaru

DECRETUL NUMĂRUL 1 AL VACANȚEI

Articol unic:

Se decretează în perioada 5—15 februarie a.c. relaxare totală pentru toți studenții care au binemeritat de la sesiune.

De la prezentul decret se exceptează: 1. studenții medicaliști (care au binemeritat deja de la vacanță), agronomii (care sînt încă în campania de strîngere a recoltei sesiunii) și 3. studenții anului V (care trebuie să-și mai achite unele datorii pentru a fi solvenți).

Dispoziții finale: BUNĂ DISPOZIȚIE

Măsurile pentru aducerea la îndeplinire a Decretului de față s-au făcut cunoscute încă din numărul trecut al revistei. O circulară specială privind justa lui interpretare o puteți găsi în paginile 8—9 ale numărului de azi.

Din cronica realizărilor învățămîntului

INSTITUTUL POLITEHNIC DIN GALAȚI

ELEMENT DINAMIC AL INDUSTRIEI SOCIALISTE ROMÂNEȘTI

- 3.400 de absolvenți în 17 ani de existență a institutului.
- Două facultăți cu șapte secții, dintre care șase sînt unice în țară.
- 2.084 de studenți la cursurile de zi.
- 75 de tineri au inaugurat cursurile de subingineri.
- 15 catedre de specialitate și peste 200 de cadre didactice.
- 12 laboratoare modern utilizate și o bibliotecă dotată cu peste 150.000 volume de specialitate.
- 21 de convenții și 7 contracte de colaborare cu întreprinderi industriale din țară.
- Relații științifice cu institute de specialitate din șase țări.
- 4 cămine locuite de 1.500 de studenți și o cantină modernă pentru 1.500 de persoane.
- Zeci de absolvenți în posturi de răspundere în industrie sau în administrația de stat: cercetători, ingineri șefi, directori, miniștri adjuncți.
- În 1969, anul hotărîtor al cincinalului, colectivul de cadre didactice din institut s-a angajat să mărească cu 50 la sută numărul de lucrări de cercetare efectuate pe bază de contracte și convenții de colaborare cu întreprinderile industriale și să intensifice rezolvarea temelor cu ajutorul unor colective mixte.

OGLINZI NU TOCMAI FIDELE

Așteptate cu viu și îndreptățit interes, „pritocele” îndelung (ceea ce nu e rău cînd aceasta înseamnă elaborare riguroasă) mai ales în centrele universitare care le-au reclamat mai cu ardoare necesitatea (Cluj și Iași), revistele studentești, una cîte una, au început să apară, numărul lor ajungînd în aceste zile la 19. Dincolo de stîngăciile inerente începutului, de unele inadecvări surprinzătoare ale profilului la scopul pentru care au fost create, de „infidelitățile” acestor „oglinzi”, virtual aparițiile publicistice recente și cele ce vor urma reprezintă un moment memorabil în istoricul presei studentești.

Odată cu aceste publicații putem vorbi cu mîndrie și dreptate de un adevărat sistem al presei studentești, de un circuit al gândirii și atitudinii politice studentești, care și trebuie să funcționeze ca atare. Tocmai acest lucru important pe care trebuie să-l ocupe revistele studentești în contextul vieții universitare, al emulației politice din rîndurile studenților, ne și călăuzește în încercarea noastră de a sublinia meritele și nereușitele acestui început.

(Continuare în pagina a 4 a)

În cinstea celei de a 25-a aniversări a Eliberării patriei și a Congresului al X-lea al partidului, revista „Viața studentească” organizează un mare concurs de publicistici și poezie patriotică intitulat :

„ODĂ PĂMÎNTULUI MEU”

Pot participa la concurs studenți și absolvenți din ultimii ani ; modalitățile publicistice și literare în care vor fi scrise aceste evocări ale prăjitelor socialiste ale țării noastre în anii de după Eliberare pot fi diferite : poezii, eseuri, reportaje, portrete ale eroilor zilelor noastre, jurnale, memorialistică. Am ales ca punct de reper locul natal, fiindcă pe acesta îl cunoaște fiecare cel mai bine și, mai

ales pentru începători, este și mai lesne de evocat. Este de așteptat ca toate aceste lucrări să nu fie niște descrițiuni lipsite de viață, ci în centrul lor să stea oamenii care au săvârșit aceste prăjeli, să fie reliefate strădaniile celor care, în frunte cu comunistii, au reușit să dea o nouă înfățișare civilizației și umanității patriei noastre socialiste.

Data închiderii concursului : 15 iulie 1969. Cele mai bune lucrări vor fi publicate în cadrul rubricii-concurs a revistei,

„ODĂ PĂMÎNTULUI MEU” și vor fi premiate după cum urmează :

- 1 premiu I : 2 000 lei
- 2 premii II : 1 500 lei
- 3 premii III : 1 000 lei
- 4 mențiuni a 500 lei

CERCUL DE BIBLIOLOGIE MUZICOLOGICĂ

Orientarea în bibliologie este preambulul oricărui studiu serios în domeniul multilateral. Inițierile realizate în cadrul cercului de bibliologie muzicologică, ce s-a deschis în Conservatorul „Ciprian Porumbescu”, sub îndrumarea muzicologului Viorel Cosma, sînt de o covârșitoare importanță pentru pregătirea unei generații de muzicologi, critici muzicali, etnomuzicologi etc.

Cu experiența unui vechi și încercat cercetător, muzicologul Viorel Cosma a deschis un șir de aplicații în tehnica

studiului științific, dînd îndrumări metodice asupra studiului cărților și manuscriselor, fișarea analitică, evidențierea înfățișărilor în arhivele personale ale fiecărui viitor muzicolog.

Pregătirea de cadre de cercetare într-una din cele mai importante discipline înlătură o carență dăunătoare a învățămîntului artistic superior. Roadele activității practice ale acestor noi cadre vor ridica muzicologia la înălțimea celorlalte discipline consacrate, prin organizarea fișierului documentar al Conservatorului pe autori,

pe probleme etc., prin depistarea de noi documente în arhivele de stat și personale. Vor fi organizate deplasări pe timpul vacanțelor în diferite centre pentru depistarea de documente ; întocmirea referatelor la sesiunea științifică a studenților, descoperirea unor izvoare ce zac necunoscute în bibliotecile personale, ridicîndu-le la adevărata lor valoare.

Rezultatele fructuoase ale activității practice a tinerilor cercetători vor contribui la menținerea prestigiului Conservatorului „Ciprian Porumbescu” și la dezvoltarea muzicologiei românești.

Valeria RĂDULOIU

DACĂ-I BAL, BAL SĂ FIE...

În sala mare a Casei de cultură a studenților din București a avut loc de curînd un concert al formației „Mondial”. „Băieții” au prezentat puține piese noi față de cele cuprinse în programele pe care le susțin, destul de frecvent, la Student-club. Firește că aranjamentul a fost dăruit cu mai multă atenție, dar — cam atît. Nimic nou, deci, în repertoriu. Totuși, concertul s-a „bucurat” de un extraordinar succes, care era cît pe ce să se soldeze cu prăbușirea sălii. Gemetele chitarelor și tunetele bateriei au răscollit pînă într-atît „conștiințele” studenților spectatori, încît aceștia și-au exprimat „entuziasmul” lovind cu turbare scaunele

(pe care se urcaseră cu ghetă — cu sau fără cuie, cu galoși — nu curaj, cu — cizme...). Loviturile în podea ritmău zberetele de „emoție artistică” ale fanaticilor „mondialști”. Din fundul întunecat al sălii țîșneau vajnice fluierături, luîndu-ți și rămășița de auz care scăpase, nu se știe cum, de îndîrjirea orchestrei. Fiecare nouă piesă dezlănțuia un val de satisfacții „intelectuale” și mai și decît cele anterioare. Adăugați la acestea praful, norul de praf care se ridica tot mai mare, și nu uitați că acel concert a ținut două ore — și veți avea imaginea apocalipsului.

Mi s-a părut că liniștea de afară este o adevărată binecuvîntare ; m-am bu-

curat că acum, iarna, sînt imposibile concertele în aer liber... Imi spuneam că muzica ușoară nu este totuși, în sine, ceva greu de suportat, ci o manifestare a sensibilității, capabilă să intre în rezonanță cu sentimentele gingașe ale unor oameni civilizați. Dar, ce spun eu ! Un asemenea concert nu e decît — după cum recunoșteau cu dezinvoltură citiva „entuziaști” — un prilej de „destindere nervoasă”, acum, în aprigele vremuri de sesiune...

Cred că factorii de conducere ai comitetelor U.T.C. și ai Casei de cultură ar trebui să ia măsuri în această privință. Și poate că prima ar trebui să vizeze înlocuirea lemnului din sală cu metal...

Cristian F. GRIGORIU

DOUĂ CLUBURI ÎN CONTRATIMP

În structura bugetului de timp liber al studentului, atît de bogat în valențe, cluburile au un rol de mare pondere, către ele convergînd pașii studenților dornici de a-și îmbogăți zestrea de cultură generală cu noutăți din cele mai diverse domenii, expuse în cele mai variate forme. Pentru a cunoaște în ce măsură răspund cluburile studențești clujene imperativelor numeroșilor cetățeni universitari, am făcut un raid-anchetă în cîteva dintre ele.

Primul popas — la INSTITUTUL POLITEHNIC. Clubul viitorilor ingineri ne-a impresionat printr-o sală de dimensiuni satisfăcătoare, înzestrată cu un mobilier odihnitor. Scaunele captușite, îmbrăcate într-un material de un albastru lămbetor, erau dispuse într-o simetrie perfectă în fața unui televizor încadrat de o parte și de alta de cîte un aparat modern de radio, două magnetofone, un picup. În părțile laterale ale sălii — un stand bogat de ziare și reviste, mese de șah, dulapuri cu cărți, care, toate la un loc, completează patrimoniul clubului într-o măsură care-i face cinste. Într-o sală alăturată „se antrenează” formațiile de muzică ușoară și populară ale institutului, se

organizează simbătă și duminică într-uniri tovarășești. CLUBUL POLITEHNIC A ORGANIZAT O SERIE DE SERII LITERARE ATRACTIVE, întâlniri ale studenților cu eminente personalități, audiții muzicale (mai ales de jazz și mai puțin de muzică simfonică), proiecții de filme documentare științifice și peisagistice care s-au bucurat de mare interes printre studenți.

Impresia frumoasă pe care ne-a lăsat-o Politehnica, în materie de club, a fost eclipsată de inexistentul club al INSTITUTULUI DE MEDICINĂ ȘI FARMACIE. Spunem „inexistent” pentru că de fapt clubul a intrat în reparații de mai bine de opt luni și tot în reparații e și astăzi. Istoricul „renovării” are umor, dar din păcate... negru.

„La început — ne spunea Vasile Bichiganu, responsabilul clubului — s-a făcut un plan pentru extinderea clubului și la subsol. Au venit delegații de la Ministerul Învățămîntului, care au analizat situația „pe viu”, declarîndu-se de acord cu restaurarea. A trebuit să așteptăm aprobarea scrisă, dar, din nefericire, în octombrie răspunsul a sosit

în sensul că totul rămîne așa cum a fost înainte de începerea lucrărilor de reparații”. Cum arată „clubul” acum ? O sală pavozată haotic cu mobilier „burocratic” aparținînd serviciilor administrative ale I.M.F.-ului. Singura modificare : s-a mutat o ușă dintr-un loc într-altul ! (Sic !) Pentru acest lucru a fost nevoie de 8 luni sub lozinca „închis pentru reparații”, timp în care formațiile artistice ale institutului făceau repetiții în spațiile improvizate ale amfiteatrelor, sălilor de festivitate ale altor cluburi, în camerele căminelor studențești sau, mai nou, între dulapurile serviciilor administrative din club. La toate acestea adăugăm pe cei 2 000 de studenți ai institutului, care umblă... orfani pe la alte cluburi. Ce ușor ar fi fost ca fatidica hîrtie aprobativă să dea posibilitate brațelor studențești să transforme subsolul clădirii într-un loc de divertisment recreativ pentru mediciiști, și acest lucru cu minime cheltuieli bănești ! Ni se promite că clubul își va redeschide porțile în semestrul II. Ne bucurăm această noutate, dar cum justificăm cele opt luni de stagnare cu iz birocratic ?

Mihai MITEA

Cu prilejul Conferinței naționale a cadrelor didactice

VIVAT PROFESORES !

Profesorii noștri de ieri și de azi, cei 200 000 din întreaga țară, trăiesc un însemnat eveniment : Conferința națională a cadrelor didactice.

Convocată ca urmare a aplicării Directivelor Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la dezvoltarea continuă a învățămîntului de toate gradele și după adoptarea Legii învățămîntului de către Marea Adunare Națională, Conferința își propune să găsească și să dezbată noi posibilități pentru ca învățămîntul și slujitorii lui să continue cu și mai mult succes aplicarea în viață a programului dezvoltării și perfecționării instrucției și educației tineretului din patria noastră. De asemenea, pe ordinea de zi a Conferinței se află discutarea Statutului profesional al corpului didactic, document definitiv pentru misiunea nobilă ce revine educatorilor tineretului de toate vîrstele, pentru poziția socială și morală a acestora în cadrul societății socialiste, consfințindu-le drepturile și îndatoririle.

Formarea personalității complexe a societății socialiste face parte integrantă din preocupările primordiale ale partidului și statului nostru. Învățămîntul este organizat și orientat în funcție de idealurile majore ale societății noastre, sub semnul devenirii civilizației socialiste, al dezvoltării spirituale a națiunii noastre. „Școala, a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, trebuie să servească în întregime îndeplinirii programului general elaborat de partid, perspectivei pe care le avem, făuririi societății socialiste și comuniste”. Unii asemenea imperativii sînt subordonate toate eforturile materiale și morale ale societății, toate strădănițele dascălilor celor 4 milioane de copii și tineri. În ultimul deceniu s-au investit în învățămînt 56 miliarde lei. În aceeași perioadă, diferitele domenii ale activității sociale au fost încadrate cu 160 mii de specialiști avînd calificare superioară. Azi sînt în țara noastră 100 mii de ingineri, 37 mii de medici, 31 mii de economiști. Numărul actual al studenților este de șase ori mai mare decît în 1938 ; aproape 65 la sută primesc burse, toți se bucură de atenția și sprijinul statului nostru. În ultimii ani învățămîntul a fost supus unei analize exigente și unor îmbunătățiri de substanță. Spiritul de modernizare a învățămîntului, pornind de la cele mai valoroase tradiții ale învățămîntului românesc, și de la cele mai mari succese ale învățămîntului din toată lumea, înriurește activitatea întregului angrenaj instructiv.

În ansamblul măsurilor de îmbunătățire continuă a învățămîntului superior, o mare importanță se acordă îndrumării nemijlocite a studenților de către cele mai valoroase cadre didactice. Raportul profesor-student, această coloană vertebrală a activității universitare, capătă valențele înaltei responsabilități față de vigoarea legăturilor spirituale ale generațiilor de intelectuali de azi și de mâine.

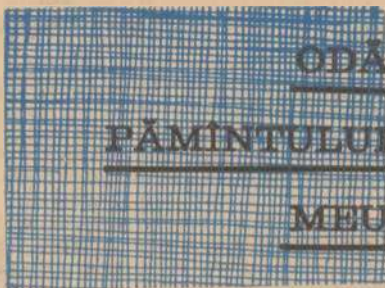
Elevii ai unor mari profesori, ei înșiși mari profesori azi, în climatul sobru al școlii noastre superioare își conjugă eforturile pentru a asigura tineretului universitar o formație profesional-științifică temeinică, — pentru a-l educa în spiritul înalților principii etice ale socialismului, pentru a-i facilita integrarea socială și profesională.

Există, firesc, momente ale apropierii între profesor și student în însuși me-

zuzul procesului de învățămînt, fertile pe terenul specialității, al pasiunii pentru meserie. Astfel de momente devin tot mai mult cursurile, seminarile, activitatea practică. Studentul conștient de a se fi angajat pe căile dificile care duc la știință dorește să-i spună, asemenea lui Dante, profesorului său : „Tu duca, tu signore e tu maestro”.

La evenimentele sărbătorești ale celor ce ne sînt profesori, gîndurile noastre revin la învățătorii care ne-au însoțit în primele aventuri în lumea cărților, la profesorii noștri ce astăzi ne inițiază în marile secrete ale viitoarei profesii. De aceea, cu prilejul Conferinței lor naționale, adresăm celor de a căror activitate depinde într-o atît de mare măsură nivelul științific, tehnic și cultural al României viitoare, salutul nostru fierbinte, plin de respect și grațitudine.

„VIAȚA STUDENTEASCĂ”

Un oraș mereu necunoscut:

BUCUREȘTIUL

Un sfert de veac de călătorii prin București. Este puțin. Și, totuși...

Tăcerea străzilor ce mi-au călăuzit la început pașii spre scoală era mereu tulburată de viteza mașinilor. De aceea, poate, la început am iubit parcurile. Acum vreo 15 ani Herăstrăul își recucerise liniștea și plenitudinea unui parc clasic. Și nu aș înșirui cuminte a statuilor oamenzilor iluștri m-a impresionat, fiindcă era ceva fortuit în alinarea lor, ceva de abecedar nerevizuit de decenii, cit un arbore firav, proaspăt plantat în memoria lui Rabindranath Tagore. Așezat discret la marginea unei alei, stejjarul tinăr implinea emoția trecătorului cu reculegerea ușor impusă a calmului inconjurător. Perspectiva amplă și degajată a Pieșei Aviatorilor pregătea, parcă, intrarea într-un Pantheon. Din păcate, iarna comic, din cauza imenselor căciuli de zăpadă, asternute pe bolta frunților lui Goethe, Beethoven, Pușkin sau Caragiale. Doar arborele închinat lui Tagore păstra, în singularitatea lui, emoția omagiului și parabola timpului.

Alele largi ce duceau la statuia revoltatului Icar mi-au oferit mai târziu bucuria unor fugare întâlniri cu magul „potrivitelor cuvinte”. Ceva din mândria celui ce-și nota la virsta „bastonului”, fugara viziune a lui Eminescu pe Calea Victoriei, mi se transmise pe coordonate nebănuite, făcându-mă să uit savanta arhitectonică a telor și permanența înmiresmată a trandafirilor. Memoria involuntară a culorilor se estompa în fața poetului, schițând parcă un peșt de modest respect în fața unei spiritualități, iradiante pînă și în momentele de omenească relaxare. Poate de aceea cînd i-am vegheat ultimele ore petrecute pe pămînt, nu versurile mi le-am reamintit, ci imaginea Poetului ce-și purta cu pași mărunți nobila senectute într-o primăvară a adolescenței mele.

Liceul mi-a adus o schimbare radicală a decorului citadin obișnuit privirilor mele, încă din copilărie. Un perimetru al orașului intrat azi în filele istoriei mi s-a dezvăluit dintr-odată cu fertile lui glorioase însă și cu dinamismul industrial al prezentului, asemănător unui port, de astăzi dat terestru — larg deschis marilor depărțări și inefabilelor nostalții. Elev al liceului „Aurel Vlaicu” îmi petrecam o zi din săptămîna în halele uriașe ale „Griviței Roșii”. În fiecare colț din clădire, la fiecare întrediere de drumuri din eroica uzină, se simțeau mărturiile trecute, puternic reinvalate în memorie de suierul diurn al sirenei. În fostele ateliere, acum modernizate, mîinile muncitorilor stăpîneau cu inspirație și inteligentă uneltele rafinate ale muncii eliberate de serviciile exploatare și umilinte. Impresionantă în ansamblul complex al halelor era cazangeria, ce părea o imensă prăpastie în care se acumulau toate zgomotele infernului. Am înțeles atunci dragostea muncitorilor pentru căsuțele lor albe, curate și modeste, dar cu un nelipsit colț de verdeată îngrijit cu pedanță pasiune. Nimeni n-ar fi schimbat florile pentru un apartament de bloc.

Pentru muncitori, grădina ce-i așteaptă acasă începe azi din curtea uzinei.

Este cîteva luni, orașul va implini 510 ani de existență. Acum 115 ani, L. N. Tolstoi notase în timpul unei vizite în țara noastră: „Firea acestui popor este un amestec de farmec și tristețe”. Peisajul de azi al Capitalei impune notații marelui romanțier o radicală parafrază. Optimismul zilelor noi este materializat în paleta nuanțelor vesle din noile

cartiere bucureștene: Floreasca, Drumul Taberei, Baba Novac, Vatra Luminoasă, Berceni. Simetriile elaborate pe planșele arhitecților își impun din înalt concretețea, risipind orice sentiment apăsător. Hoinărind prin orașul tinăr al idealurilor implinite, al anticipațiilor mereu întrecute de realitate, admir hărnicia macaralelor ce se întrec pe terenurile unei originale și neîntrerupte olimpiade, doborînd noi și noi recorduri. Nu de puține ori încerc sentimentul unui explorator descoperind noi și noi obiective într-o pasionantă aventură a cunoașterii. Monumentalitatea Capitalei nu se rezumă doar la Ate-neu, la Arcul de Triumf sau la Casa Școalei, ci se prelungește în fiecare nouă construcție angrenată într-o alegre devenire a veștăului citadin. Noi facultăți, noi institute s-au înălțat șame, adăugînd alte coordonate spirituale cetății lui Bucur. Trecînd pe la Universitate mă bucură fiecare metru cucerit

în lupta cu înălțimile de construcții viitorului Teatru Național. Îmi stăpînesc un zîmbet gîndind la Al. Davilla ce mergea călare la școală. „Farmec, optimism și hărnicie” — mi se pare noua cheie a cuvintelor lui Tolstoi.

În ultimii cinci ani. Universitatea mi-a polarizat drumurile. De la timiditatea „bobociei” pînă la nostalgia ultimului „Gaudemus” am petrecut mi de ore în clădirea ei impunătoare, cu patina cenușie a timpului adînc impregnată în ziduri. În bănuim climatul încă înainte de a deveni student, din pulsul exterior al alternanțelor de reculeasă liniște a coridoarelor cu forfota grabită și emoționată a examenelor. Însă adevărata tensiune a edificului ce a găzduit lecțiile de cultură și viață oferite de prestigiul etic și științific al unor profesori ca: Odobescu, Maiorescu, Iorga, Părvan, Densușianu am trăit-o în temperatura ardentă a prelegerilor lui George Călinescu, în riguroasa clasică a cursurilor lui Tudor Vianu. Coridoarele lungi, cu bibliotecile ascunse de zgomotele orașului în imensele ziduri de tomuri, s-au profilat treptat ca o familiară geografie intelectuală, unde urmele amfiteatrelor erau adevărate metropole de spiritualitate: Bălcescu, Hasdeu, Odobescu. Cu fiecare an timpul era mai avar, rîpindu-mi parcă mai repede orele vieții de student. Poate de aceea în ultima zi a facultății, împreună cu colegii mei, am cîntat de zece ori „Gaudemus”, încercînd să furăm memoriei locurilor siguranța amintirii experienței trăite, a formării noastre intelectuale. Împlinirea viitoare a perimetrului Universității este mărturia evoluției unui întreg oraș, acordată la devenirea unei întregi societăți. Reparcurgînd simbolurile modestului meu itinerar, dintr-odată mi-am dat seama că toate acestea semnifică marile calități ale poporului nostru, cu vechimea lui nobilă, cu legile sale, mîndru și intangibil, hărnic și îndrăgostit de truda sa temeinică.

Orașul meu crește asemenea eroilor de basm. Cîți alții într-un an, ei — într-o zi. Acum 10 ani Bucureștiul își serba jumătatea milenului oferind trecătorului imaginea unui vast șantier. Azi cu greu îmi pot aminti decorul Capitalei de atunci, îmbogățită în ultima vreme într-o uluitoare progresie cu elevate dimensiuni. În urmă cu zece ani, cine ar fi putut admira, altfel decît în imaginație, îndrăznețul proiect al Sălii Palatului, simetria clasică a noilor institute superioare, alura tinerească a complexelor studentești, estetica industrială a Danubianei, armonia modernă a Pavilionului Economiei Naționale, Raționalitatea și efervescența implinirii Bucureștiului impun din ce în ce mai dese rememorări ale peisajului fesut pe verticale. Contururile noi prind viață: Institutul politehnic, Centrul de televiziune, aeroportul Otopeni, pe lângă numeroasele cvartale. Sînt doar cîteva din noile trepte spre viitor, cînd amintirile își vor pierde rostul nostalgiei, rămînînd să povestească neîncetat despre ceea ce a fost, ca să uităm din ce în ce mai mult ceea ce avem și ceea ce vom avea.

Călin STĂNCULESCU

exp. impresii. rare de date, cuvinte alese. colorații, și dacă ut face-... ar face tot pentru a înlîga, pentru a... arde în care ar dori să fie... ceial tsăm deci ipocrizie... început, „in... Glde, ex... dulcitate”, se... dilemă de a... dar sinceritatea... armelor decît o organiza... venabile, o punere în... de fapte care ne convin? E... pentru stabilirea unor adevăru... va voi povestii despre mine și despre... lucrul ipotetic... nu creș... stînt în... cativl. F.*

Pekin, iunie 65... Văzute din avion vechile așezări imperiale stau cu fața spre un lac de mari proporții, punctat de insule subtile, abia deslușite în aburul irizat. Vapori argintii urcă din suprafețele lacustre și respirația devine înăbușitoare. Colina care adăpostește vechile pagode în trepte aruncă scări repetate spre fărîmîl roș de mișcarea lentă a apelor. Intri din templu în templu, într-un urcuș dulce, printre coloane lăcuite. Statui enorme de piatră, inscripții din vâpșele negre sau aurii îți iau ochii. Barocul chinez vorbește despre un fast ostentitor. Cînd plouă, parcul Peihai poate fi traversat printr-un mare pasaj acoperit, care te conduce spre colină. O mulțime zgomotoasă, cum ar fi la noi la Herăstrău, se plimbă cu bărcile. Locul nu mai are nimic recules, deși ideea de singurătate într-un spațiu vast este puternic marcată de intențiile celui ce a desenat grădina. O turmă de elefanți albi, de piatră, poartă parcă pe spinare un larg pod arcuit, care te duce la pavilionale de pe insule. Ca să străbați Pekinul îți trebuie o zi bună, dacă te mai ajuți și de ambarcațiuni cu motor ca să atingi și extremele, văzute de departe numai, cu porțile lor și pagodele de lemn ușor. Sălci și nuferi, căldura nesuferită, platanii cu trunchiuri albicioase, un fel de pin stufoș crescut în lăzi mari verzi, cu un pămînt pietros în jur și fondul muzical al limbii chineze, în rostiri scurte, socadate, iață fundalul promenadei. La un debarcader, o ciudată corabie încremenită, ce nu va pleca niciodată, nicăieri, o barcă de piatră cu două etaje, cu saloane, cu acoperiș solid, acum două restaurante în care prințește o lume veselă și nepăsătoare. Imens trebuie să fi fost plictisul imperial în peisajul de o imobilitate ce o simți și eu la atât de puțină vreme. Nu bat vînturile, sălciile stau în ruga lor pioasă, cu crengile spre apă, și ea ca sticla; un singur lucru înveștește și dinamizează locul: bazinele cu pești bizari, cei mai fastuoși pești pe care i-am văzut vreodată, mari, supli, grași, roșii, impertinenți, într-o mișcare voluptoasă, perpetuă sub apă, lovind cu cozile ca evantaiile valurile, privind feroce în sus, la podurile de piatră de pe care vizitatorii aruncă lărime de alimente, mici firimituri vindute la chioșcuri speciale. Sint peștii-pampon, peștii-dragon, peștii-telescop, cu imense urechi lobate și ochi negri pe trupul carmin aprins, peștii-perlă, parcă împodobiți cu lacrimi de argint; peștele-cap roșu, cu trupul alb, argintat, peștele ochi-violet, cu aripi ca niște rochii de mireasă, peștele-cap de tigr, scurt și viclean, crud, lacom; peștele de sticlă, cu ochii ca niște buline albastre, peștele cu pâlărie... Culoarea coloanelor de lemn este luată din pigmentul acestor solzi mirifici, unii pești par ei înșiși mici Budha acvatici, plutind și jucîndu-se în temple de nămol, între trestii puternice ce pot fi și ele coloanele înfinite ale pagodelor de apă. Sunetul trebuie să fie și el decantat în mod special de vătuirea căldurii, tamburele nu imită valul, izbirea tăcută a apei în maluri? Vorbirea aproape șoptită a chinezului mi se pare imitația sonoră a aburului care învăluie totul ca o mătase fierbinte, nu e altă o umilintă, cit o curtoazie, și ea evidentă în piesaj, care nu e altă tortura, cit complicat și excesiv. O poartă masivă, cu patru acoperișuri de olane galbene, susținîndu-se, prin ce minune, pe patru fragili stîlpi de lemn, indică un promontoriu de piatră unde se poate acosta. Lemnul e pictat minuțios, are o suită întregă de inscripții aurite. Artistul a simțit nevoia să tulbure liniaritatea peisajului. Un pod drept, ca o punte simplă, ar fi de neconceput, pentru că ar fi anulat de vasiitatea peisajului fără incidente; așa s-a creat o cocoasă, o curbură dulce, pe care urci și cobori. La capetele lui veghează cite doi lei, finind sub gheară un glob gata să se rostogolească la vale. Este o nevoie de a lupta împotriva imuabilității, a lipsei de înălțime. Pașajul pentru ploaie ar fi putut avea și el un traseu drept, dar nu, a fost complicat. E plin de întortocheri, pentru a oferi privirilor ostenite de atîta monotonie un alt colț, o altă perspectivă. Scările de piatră albă sint susținute din doi în doi metri de cite un stîlp retezat, plin de sculpturi, ca niște stâlpgmîte sau turbane. Urcă dulce, dar tot ocolit, pentru a crea acele incidente ce lipsesc din peisaj. Balustrade roșii ies din desiuș verde al sălcior, chenare interminabile taie pastelul, pagodele, dincolo de o anumită distanță, din cauza afumăturii aerului, cu acoperișurile lor repetate, par zmeie care se învîrtesc la amurg, deasupra lacului, mare arătînd o altă față. În spatele pavilionelor vegetația lacului este împinsă pînă în interior. Nuferi grași, roz, cit niște iepuri, cu boluri vegetale, năpădesc treptele și înaintează pe dalele de piatră, revanșă peste timp a tot ce este viu față de ceea ce a încremenit și s-a solidificat.

Eugen BARBU

OGLINZI NU TOCMAI FIDELE

(Urmare din pag. 1)

„Viața studentescă” salută, cu încredere în forțele de viitor ale colegelor mai înere, munca plină de convingere a tinerilor redactori, bucuria cititorilor studenți ce au posibilitatea să simtă mai puternic pulsul vieții din propriile institute și să se manifeste plenar în preocupările lor specifice pentru concretizarea idealurilor. Revista noastră și-a manifestat convingerea, încă de la apariția acestor publicații, că fiecare dintre ele va constitui un permanent factor activ în dezbateră problemelor de învățământ, un puternic instrument de educație multilaterală a tinerilor intelectuali.

Scopurile editării acestor reviste se leagă strâns de viața învățământului superior românesc: informarea studenților asupra activităților din institut și din centrul universitar pe plan profesional, politico-ideologic, cultural, artistic și sportiv, informarea studenților asupra unor reglementări privind organizarea și modernizarea procesului de învățământ, opinii ale studenților și cadrelor didactice privind diverse aspecte ale activităților din instituțiile de învățământ superior respective, consultații acordate de cadrele didactice și alți specialiști, popularizarea studenților și colectivelor fruntașe în vederea generalizării unei experiențe pozitive, recomandări bibliografice, materiale specifice preocupărilor studențești din instituția respectivă, încercări literare și științifice. Emoționante și mobilizatoare au fost, în vederea materializării acestor scopuri, toate cuvintele calde de salut adresate de conducerea institutelor și ale universităților, de organizațiile de partid și de o serie întreagă de oameni de știință și cultură. Aportul conducerilor institutelor, ca și al organizațiilor U.T.C. și asociațiilor studențești — sub egida politică a cărora se editează aceste reviste — a facilitat în unele locuri, chiar odată cu acest început de drum, canalizarea forțelor creatoare ale redactorilor și colaboratorilor spre oglindirea problemelor particulare ale instituțiilor superioare de învățământ sub aspect profesional, educativ, informativ și ideologic. Orientarea primelor numere atestă în mare măsură concepțiile sănătoase ale presei studențești ce își propune ca fiecare material să fie o oglindă fidelă a activităților și opiniilor tineretului universitar, a profilului nou de intelectual ce miine va fi angrenat în pasionanta și eroica operă de făurire a socialismului. O încercare în genere reușită de a-și constitui un profil adecvat oferă sumarul revistei „Gaudeamus” din Oradea. Dacă la articole, prozele și versurile valoroase, la prezentarea interesantă a unor activități studențești s-ar adăuga o și mai vie reflectare a formării viitorilor dascăli, care se realizează în institut, am fi în fața unei publicații care și-a înțeles pe de-a-ntregul menirea.

Numărul inaugural al revistei SEMINA (editată de comitetul U.T.C. și consiliul A.S. din Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu” București) corespunde unui dialog viu între profesori și studenți, din care nu lipsesc opiniile despre anul universitar sau despre cercurile științifice. Spicium altele câteva materiale integrate profilului necesar acestor publicații, consonante în mare măsură cu intențiile începutului: „În discuția studenților noul program de învățământ” („Universitas” — Universitatea București), „Tradiții” („Forum” — Universitatea din Timișoara), „Cuvântul facultăților și „Colegii noastre” („Micon” — Institutul politehnic Timișoara), „Magazin economic mondial” („Forum Academiae” — A.S.E. București), rubrica „Pedagogia muzicală” („Orfeu” — Conservatorul „Ciprian Porumbescu” București). Aceste materiale se relevă prin aderarea aproape deplină la profilul unei publicații studen-

tești răspunzând unor cerințe obiective de ordin profesional și etic.

Meritul lor mai sînt în acest sens eforturile redactorilor de la „Palestra”, „Orfeu” și „Gaudeamus” (de la Oradea) în munca de popularizare a celor mai semnificative aspecte din viața institutelor respective. „Palestra”, cu o mai veche experiență (primul număr a apărut în decembrie 1967), în afara materialelor axate pe specificul institutului, nu neglijează secvențele informative din viața politică și cultural-artistică a studenților sportivi, precum și din munca lor de pregătire profesională. Notele de călătorie, articolele critice, anchetele diferențiază armonios modalitățile prin care redactorii „Palestre” oferă revistei un profil cristalizat. Primele numere ale revistei „Orfeu” indică maturitatea și experiența unui valoros colectiv de redacție ce își propune să echilibreze judicios caracterul informativ al publicației cu valențele formativ-educative ale unor materiale înscrise în rubrici permanente: „Din viața Conservatorului”, „Creatori și creațiile lor”, „Agora”, „Pagina pedagogică”.

Intențiile generoase însă nu au întotdeauna o acoperire materială în multe din paginile acestor reviste. De multe ori, oglinzile, care ar trebui să fie clare și fidele, se întunecă sub umbra manierismului ieftin, a eterogenității tematică, a absenței unui profil ideologic, a valului informativ ce înecă potențialul formativ. Atributele inițiale, ce ar fi trebuit să fie adevărate direcții de cristalizare a acestor publicații studențești, s-au dizolvat de multe ori datorită lipsei de experiență, cit și absenței fermității spirituale, ce trebuia să transforme orice revistă de acest gen într-un alter-ego publicistic al vieții semnificative a studenților de astăzi.

Nu poate fi decît salutară atenția acordată de către studenții creației originale, fiorului de autor publicat în revista institutului. Însă calitățile, din lipsă de măsură și discernămint, se pot metamorfoza foarte ușor, oferind unui cititor obiectiv reversul medaliei. Este aici și un defect ce izvorăște din lipsa de experiență a redacțiilor ce calchiază rubrici și concepții proprii unor reviste de profil artistic. Iată, de pildă, cronică teatrală la „Dansul morții” de A. Strindberg, semnată de Vasile Cișmaru în revista „Fulmen” (I.P.G.G. București): o înșiruire de secvențe narative, ce bănuie sensuri, fără a le depista. Nici o referire la actori, regizori, teatru. Să fie doar manifestarea vanității unui fals cronicar dramatic, efectul pierderii unei pagini ce ar fi putut cuprinde aspecte mai apropiate profilului institutului respectiv?

În revista „Echinoux” (Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj) sînt publicate în numărul inaugural nu mai puțin de 26 (douăzeci și șase) de poezii originale și traduceri. Oare „Tribuna” și „Steaua” și-au închis coloanele pentru tinerii poeți și traducători studenți? Profilul predominant liric al „Echinouxului” are și alte deficiențe. Nici un cuvînt despre geografia spirituală a Universității, nici o consemnare de opinii vizînd aspectele muncii profesionale. În schimb, 5 cronici literare, o revistă a revistelor, o traducere masivă din Heidegger (?), 4 eseuri critice, o cronică sofisticată și prețioasă de film și un interviu bombastic cu poetul Cornel Udrea. Singurul peisaj universitar este semnat Steven Blake despre Universitatea din... Virginia. În „Cuvînt pentru numărul unu” se exprimă speranța că „Echinoux” va fi „o revistă trainică, oglindă a realizărilor, succeselor și bucuriilor studenților Universității, ca și a necazurilor și greutăților lor”. Noi nu am aflat nimic din acestea cu ocazia numărului inaugural. Numai o radicală reorientare a revistei ar apropia cititorii entuziaști de profilul necesar publicației Universității clujene, cu atît de bogate tradiții și realizări.

Pasiunile eseistice ce vizează direct literatura sînt cu grijă cultivate și la revista „Orfeu”. Însă chiar în limitele genului se emit afirmații eronate: „Curentul simbolist își are rădăcinile în Franța, avînd ca reprezentanți pe Paul Valery, Ch. Baudelaire, Samain ș.a.” (ordinea aparține autorului — n.n.) sau se calchiază idei din studii celebre („De la Dostoievski la Kafka”). De asemenea, în paginile revistelor studențești își găsesc locul o serie de traduceri ce sparg profilul lor, exploatînd o trecătoare modă de captare a cititorului (fragmentul de scenariu din „Fulmen”, Prevert în „Universitas”). Tot acest spațiu cu care sînt răsplătiți colaboratorii reflectă prea puțin realul puls al preocupărilor studențești.

De aceea, pentru ca oglinzile să rămînă fidele, ar fi necesară o mai atentă cîntărire a materialelor artistice.

Am mai semnalat și în alte articole lipsa de discernămint și combativitate ideologică a citorva reviste studențești. Materialul „Expresionism și existențialism” (autor Dinu Moroianu — „Universitas”) este o prezentare superlativă, în parte bine documentată, a obiectului, însă total lipsită de o opinie cri-

tică de pe poziții marxist-leniniste asupra fenomenelor respective. Revista „Amfion” (Institutul de construcții București), a cărei prezentare grafică merită subliniată, nu conține nici un material privind activitatea organizației U.T.C. sau A.S., nici un material care să consemneze reale probleme profesionale (care, de altfel, nu lipsesc nici din acest institut). Revista din Petroșani, I.M.P.-X.X. (vă spune ceva titlul acesta?) are din șase pagini două consacrate istoricului extracției, una versurilor și una sportului.

Lipsa echilibrului din multe sumare are consecințe negative asupra scopurilor în care au fost editate aceste reviste. Dizolvarea interesului pentru problemele interne ale institutelor face nereprezentativă orice încercare de înviorare a profilului prin publicarea de curiozități, umor sau memorialistică puerilă. Eterogenitatea manifestă a altor publicații răpește cititorilor studenți satisfacția recunoașterii propriilor probleme. Discernămintul cu care redacțiile ar fi trebuit să cîntărească fiecare material, fiecare sumar, s-a evaporat în entuziasmul publicării unei cantități de articole care nu acoperă imediat și o calitate necesară.

Cu toată ponderea substanțială acordată paginilor literare, „Forum” (Universitatea Timișoara) publică informații despre cercurile științifice studențești, despre sportivii Universității și despre manifestările culturale ale acestora: „Universitas” consemnează într-o rubrică permanentă aspecte ale diferitelor facultăți și din activitatea organizației U.T.C.; „Micon” (Institutul politehnic Timișoara) prezintă laboratoarele de specialitate cu o evidentă importanță în pregătirea viitorilor specialiști.

Caracterul specializat, profilul de institut al unor reviste apar la polul opus eterogenității și concepției de „magazin” strict informativ și distractiv al altora. „Palestra”, revista I.E.F.S. București, conține aproape în exclusi-

REVISTELE STUDENȚEȘTI DEOCAMDATĂ...

AESFULAP — I.M.F. Tg. Mureș.

AGRARIA — Institutul agronomic Timișoara

AMFION — Institutul de construcții București

ATHENAEUM — Institutul pedagogic Tg. Mureș

ECHINOX — Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj

FOAIE PENTRU MINTE, INIMĂ ȘI ARHITECTURĂ — Institutul de arhitectură

„Ion Mincu” București

FORUM — Universitatea Timișoara

FORUM ACADEMIAE — A.S.E. București

FULMEN — I.P.G.G. București

GAUDEAMUS — Institutul pedagogic Bacău

GAUDEAMUS — ALMA MATER CRISIENSIS — Institutul pedagogic Oradea

IMP — XX — Institutul de mine Petroșani

MICRON — Institutul politehnic Timișoara

ORFEU — Conservatorul „Ciprian Porumbescu” București

PALESTRA — I.E.F.S. București

SCALPELU’ — Institutul de medicină Timișoara

SEMINA — Institutul agronomic „N. Bălcescu” București

THALIA — Institutul de artă teatrală „Szentgyörgy Istvan” Tg. Mureș

UNIVERSITAS — Universitatea București

vitale informații ce interesează studenții institutului. În schimb, „Fulmen” și într-o anumită măsură și „Amfion” sînt însă greu de recunoscut pentru profilul institutelor respective. Ținuta științifică ridicată a materialelor de specialitate publicate în revista „Forum Academiae” (A.S.E. București) nu rimează deloc cu avalanșa de informații și curiozități tehnico-științifice publicate în alte reviste, în dauna unor serioase opțiuni pentru cristalizarea profilului. Remarcabile pentru condițiile grafice „Forum Academiae”, „Amfion” și „Orfeu”. Faptul ne trezește nostalgii în legătură cu „Foaie pentru minte, inimă și arhitectură” (Institutul de arhitectură „Ion Mincu”), a cărei formulă este deficitară prin exagerarea specificului condimentat cu două-trei materiale beletristice.

O cauză a acestor secvențe critice a fost și alcătuirea deficitară a unor colegii de redacție. Redactorul-șef al acestui gen de publicație studentescă trebuie să fie un student temeinic pregătit, cu o experiență corespunzătoare sau un asistent cu o bună orientare ideologică și politică. Ar fi foarte bine ca și consiliile profesionale ale institutelor să desemneze cite un cadru didactic care să facă parte din colegiile de redacție, avînd sarcina de a îndruma orientarea revistelor. Principalele aspecte ale profilului acestora trebuie să se bazeze pe informarea studenților asupra activităților profesionale și pe planuri multiple: științific, politic, ideologic, cultural, artistic, sportiv, fără ca ponderea unei tematici să prejudicieze prezența altora. Informarea studenților cu privire la reglementările organizatorice ale procesului de instruire și ale activităților profesionale trebuie făcută rapid, oferindu-se posibilitatea unor confruntări de opinie susceptibile să faciliteze îmbunătățiri rapide. Publicarea consultațiilor cadrelor didactice trebuie să țină seama de necesitățile stringente ale activităților profesionale studențești. Popularizarea studenților și colectivelor studențești fruntașe și a experienței pozitive acumulate în activitatea profesională și obștească nu trebuie considerată ca o sarcină lipsită de conținut, ci ca un punct de onoare în activitatea tinerei prese studențești. Publicarea materialelor de dezbateră a unor probleme filozofice, de etică și estetică specifice preocupărilor studențești nu trebuie să constituie un prilej de paradă și infatuare intelectuală prematură, ci o abordare de pe pozițiile marxism-leninismului realizată cu simț critic și cu răspundere partinică.

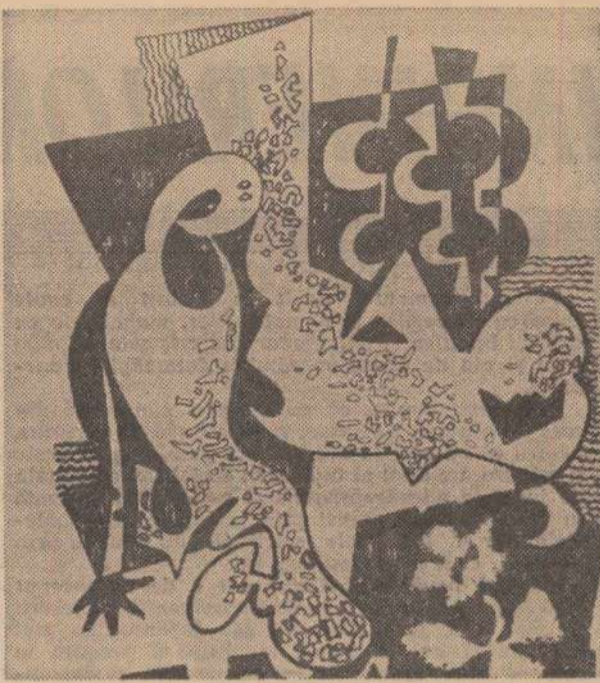
Reflectarea problemelor politice interne de mare actualitate — din păcate inexistentă la majoritatea revistelor citate — trebuie să ateste răspunderea viitorilor intelectuali pentru rolul asumat în construcția societății socialiste.

Numai ținînd seama de aceste deziderate majore ale structurii revistelor studențești, colegiile de redacție ale acestora vor putea îndeplini cu succes misiunea lor nobilă în rîndurile tineretului universitar.

Lucrul acesta nu se va realiza de la sine, oricît entuziasm ar dovedi animatorii acestor publicații, studenți dornici să se afirme și pe acest plan. Este necesar ca editorii revistelor — organizațiile U.T.C. și asociațiile studenților — să-și exercite răspunderea importantă cu care au fost investiți și, sub conducerea organizațiilor de partid, în colaborare și cu sprijinul rectoratelor, să asigure elaborarea exigentă a sumarelor fiecărui număr.

Numai așa aceste reviste se vor transforma în adevărate instrumente ale muncii politico-educative ce se desfășoară în instituțiile noastre de învățământ superior, în oglinzi fidele ale vieții, muncii și aspirațiilor studențești.

Îndeplinindu-ne promisiunea făcută chiar din primul moment al apariției noilor reviste studentești, reproducem în acest număr câteva din lucrările de succes publicate în paginile lor. Din păcate prea puțin din materia inclusă în cele 19 publicații editate până acum oferă cititorului-student o lectură interesantă. Nu întâmplător însă selecțiile întreprinse de noi au vizat revistele care încearcă să-și găsească un profil adecvat misiunii educative pentru care au fost create. Mărginindu-ne deocamdată la aceste trei reproduceri, regretăm că spațiul nu ne permite să reluăm și unele materiale valoroase din GAUDEAMUS (Oradea), MICRON (Timișoara), SEMINA, UNIVERSITAS și PALESTRA (București).

În fundul atelierului se zărea mica schiță ce trebuia să-l reprezinte pe muzicianul Enescu.

Fiecare trăsătură de arcuș parcă împungea pânza trăsind contururi, așternând culori.

Uitându-mă spre maestrul, îl vedeam stînd cufundat într-o pioasă și atentă meditație. Semăna (este o părere pur personală) cu regretatul G. Călinescu. Puțin mai slab. Aceiași ochi vioi, aceeași coamă leonină, cu cărare la mijloc, aceleași trăsături hotărâte peste care s-a așternut nimbul creatorului din forme, culori și sunete. Într-un colț, pictorul Nolde încerca pe furis să-i schițeze la repezeală chipul.

Într-un târziu, ca prin vis, l-am auzit pe maestrul spunînd:

— Ați ascultat cum s-a cântat? Un violonist mediocre ar fi interpretat mai „corect”. Enescu nu respecta cu strictețe nici timbrul, nici măsura. El nu era un figurativ, cum spunem noi pictorii. Nu făcea o fotografie muzicală a bucatii. Crea, recrea. L-ați ascultat pe Bach redat de Enescu. Fără contururi, ritmuri sau inflexiuni ca la carte. Și totuși, cît de corect! Cîtă muzică! Și se îndreptă spre tablou.

— Vedeți, acesta va fi Enescu. El va fi creatorul (și nu „interpretul”) operelor lui Bach. Și zîmbi iar. Trebuie să vă spun că atunci cînd lucrez îl pun pe bătrîn (și arată spre pik-up) să-mi cînte Bach cîntat de Enescu. Mă stimulează, îmi înaripează pasiunile, inspirația.

Servindu-ne cîte o benedictină („de la sursă”, cum spunea gazda), ne-a condus pînă la „Ștefan cel Mare”. S-a oprit, s-a aplecat și a cules cîteva flori roșii pe care ni le-a oferit cu galanterie, zicînd: „Nu sînt orhidee sau alte flori de mare valoare, dar vi le dau din toată inima”. Și la inimă le-am pus.

Siegfried KÖNIGSBERG

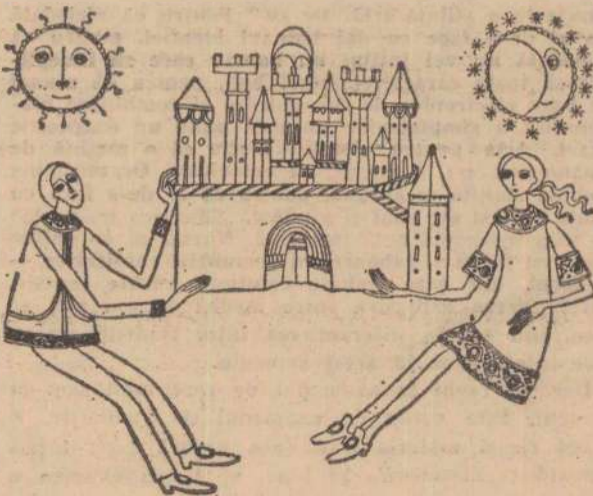
CĂTRE O ARHITECTURĂ ROMÂNEASCĂ MODERNĂ

Cu ani în urmă, arhitectul TOMA SOCOLESCU redescoperea cîteva din resorturile lăuntrice ale unor probleme care s-au impus atunci și, credem, se impun azi cu mai multă putere; pentru că azi e rîndul nostru, nu să le descoperim (descoperite au fost mereu), ci să le înțelegem și să ne confruntăm cu ele.

Cred că e cel puțin interesant să ne reamintim spusele unor înaintași, pentru a putea apoi mai profund cobori în noi înșine; să ne întrebăm dacă avem, NOI, ceva de spus sau, mult mai mult, ceva de făcut.

„CĂTRE O ARHITECTURĂ ROMÂNEASCĂ MODERNĂ”, lată care era sensul pe care Socolescu a încercat să-l descifreze și, pîrîndu-mi-se foarte actuală această problemă, reproduc aici cîteva fragmente din sus-numitul articol, nu citînd textul propriu-zis, ci ideile lui, luîndu-mi riscul de a comenta unele lucruri.

Am moștenit o artă populară de o frumusețe rară, dobîndită în lungul a 2000 de ani de existență, care

formează resursele a tot ce am dat mai bun în oricare dintre formele artei.

Pentru a ne justifica existența, ca moștenitori de valori inepuizabile, trebuie să fim convinși că nu putem crea în umbra unor sori străine. Muncă, răbdare, perseverență, evoluție lentă (dar cu atît mai sigură), iată căile prin care vom atinge un țel propus, de a relua pe alt plan și în spirit modern vechile noastre tradiții de artă, care au dat atît de minunate exemple în trecut.

Dacă vrem să fim inovatori, ceea ce contează în primul rînd este calitatea. Dacă intervine și „noul”, cu atît mai bine, dar să nu uităm nici o clipă că trebuie să răspundem tuturor exigențelor artei, necesităților vieții înșși și a tradițiilor locale.

Unii neagă tradiția, considerînd că numai un spirit înapoiat poate fi călăuzit de aceasta. Dar dacă azi sîntem cine sîntem, dacă ne vrem din același trunchi cu meșterii Voronețului, cu Lucian Blaga, Ion Barbu, Ion Mincu, Țuculescu, Brîncuși și cîți alții, să nu uităm că sîntem, mai mult sau mai puțin, rodul unor eforturi de secole.

Să nu disprețuim ceea ce nu cunoaștem. Fără trecut, prezentul nu există, tradiția formînd substanța vie a viitorului; pentru că din vid nu putem nimic realiza și la urma-urmei progresul n-ar fi decît o iluzie dacă nu s-ar sprijini pe tradiție.

Arhitectura modernă aparține tuturor țărilor, trebuie să se dezvolte în armonie în natura solului, climatului și tradițiilor fiecărui popor. Ca orice manifestare a artei, trebuie să fie înțli națională, pentru a putea fi apoi mai mult, pentru a atinge universalitatea.

Cînd un principiu ni se pare nou, să ne gîndim bine dacă nu cumva e nou tocmai pentru că e foarte vechi. Dacă am cunoaște în adîncime măcar principiile greco-romane (mă refer la ele pentru că sînt mai aproape de stilul nostru de a înțelege) am fi mai modești și cu noi înșine și cu alții.

Keyserling în „Das Spektrum Europas”, în cele cîteva pagini consacrate românilor, spunea că NOI avem europeană misiune de a renaște arta bizantină. Paul Henry, după ce a studiat cu o profundă înțelegere minăstirile noastre, spunea aceleași lucruri.

În arhitectura română modernă, drumul indicat destul de timid de către generația lui ION MINCU trebuie urmat și lărgit, cu mai multă înțelegere și pregătire.

Înceind aceste rînduri, care s-au vrut nu atît spus cît înțelegere, pentru a nu părea lipsiți de modestie înșirînd cîteva cuvinte ce ar putea părea unora (și numai unora) lozincarde, să-l lăsăm tot pe Keyserling să ne spună că „jirește, acest popor și această țară sînt chemați de un mare viitor”.

Monica MĂRGINEANU

CERCUL VICIOS AL CERCURILOR STUDENȚEȘTI (foileton)

I. Ce probleme și cu cercurile astea studentești?! So țin o dată într-un an și dacă mergi pierzi trei ore din viață. N-are rost!

„Despre accent în limba română!” Interesant! Oho! „Despre G. Călinescu!” Hi hi hi! „Metafora la Blaga!” Drăguț! Dar noi nu mergem. De ce să mergem la cerc? Acolo se duc doar referentul care vrea să facă vilvă, șeful cercului care e obligat săracul, de funcție, vreun coleg înțepat sau care n-are ce face, eventual unul care vine să sondeze cunoștințele adversarului pentru a ști care are mai mari șanse de a rămîne asistent sau ceva cît mai mare.

Noi n-avem timp pentru așa ceva.

II. Studenta P. își plimbă pantofii pe stradă. D. doarme la cămin visînd fericite zile de căsnicie. Pe J n-o vezi cu săptămînilor. Ea are doruri multe și nu mai suportă cărțile de cînd a intrat la facultate. Și n-are timp de nimic. El studiază acum limba locuitorilor Lunii după ce a îmbucat cîte ceva din vreo două-trei cărți, crezînd că numai din ce zboară poți deveni filozof. „Domnișoara” F. își trăiește intens viața: „că vom merge mai tîrziu la țară și acolo n-avem corso, teatru etc, etc” (ca și cînd în anii studenției ar merge la teatru!). Studentul D. are mare pasiune pentru fotbal și biliard. „Marcel” poet n-are timp de așa ceva, el lucrează numai sub inspirație! Dar marii artiști, folcloriști, microbiști, netuși sau nevăzuți?... Și ei au mii de motive. Gogu, Magogu și Demagogu nu pot participa la cercuri. Doar vin examenele peste trei luni și nu-și pot permite să arunce ochii în stînga și-n dreapta (lozinka lor e doar înainte, că și așa nu luăm note mari la examene dacă mergem la alte manifestări ce intră în bibliografie). Dar ce să mai vorbim de cei din anii mai mici: aici sînt mari poeți, cîntăreți și critici, taie-frunză-la-clini, sportivi și alte alea, ocupați pînă peste cap cu treburi foarte importante la ordinea zilei.

Fericiți voi, cei săraci cu duhul, că a voastră va fi împărăția cerurilor!

III. La cercurile astea degeaba te zbați. Studentii nu prea sînt atrași de ele. Dar oare chiar așa să fie? Unde sînt atunci interesul, pasiunea? Sînt și ele prevăzute... în planurile comune.

Cică totuși acum se convoacă din nou cercul. Se va ține. Precis. Vor fi foarte multe participanți. Au promis solemn. Vor discuta, vor face propuneri...

Numai să vezi... mie mi se pare că seamănă prea mult cu rîndurile trecute. Așa că eu cunosc vorba: „Păziți-vă mai bine treaba și nu-mi spuneți cai verzi pe pereți, că eu sînt

STAN PAȘITUL”.

P.S. Să nu vă inducă în eroare literetele puse aici. N-au nici o legătură cu personajele reale. La noi totul merge bine. Poate în altă parte...

P.P.S. Și-apoi dacă ar avea! N-am dreptate? Parcă mă stimulează în vreun fel munca cercurilor?

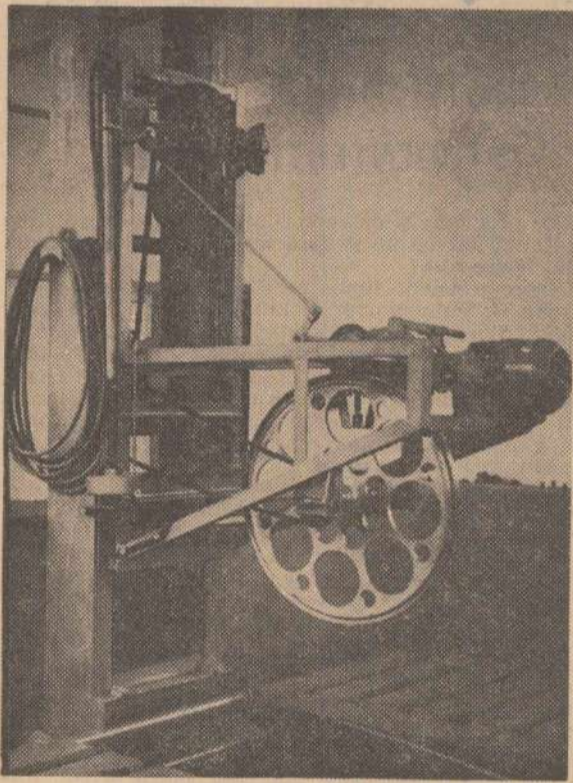
Gh. JURMA

DINASTIA INGINERILOR GĂLAȚENI

Intr-un cămin...

...și-ntr-un laborator

Turistul romantic venit la Galați să caute Dunărea pescarilor și a matoșilor, mahalalele cu experți în cafea și ghiubahar sau crișmele cu miel fript și vin de Chios va rămâne dezamăgit și surprins.

Dezamăgit pentru că nu va găsi nici urmă din ceea ce căutase. Surprins, și foarte plăcut surprins, pentru că va găsi în aceste locuri un oraș puternic și mândru, un atlet al industriei socialiste, o capitală de județ în adevăratul sens al cuvântului, prezentă în viața țării nu numai prin produsele sale materiale, dar și prin cele spirituale, nu numai prin meșterii, ci și prin gânditorii săi.

Peisajul modern al Galațiului e de neconceput fără Institutul politehnic, fără absolvenții, profesorii și, mai ales, fără studenții săi. Înființat cu mai bine de 17 ani în urmă, institutul a pregătit la început doar specialiști în construcția și întreținerea navelor, în construcția, întreținerea și exploatarea instalațiilor portuare. În 1955, după ce se mutaseră aici, ca facultăți, Institutul de piscicultură din Constanța și Institutul de industrie alimentară din București, Politehnica gălățeană a căpătat actualul contur.

Cele două facultăți — Mecanică și Tehnologia produselor alimentare și tehnica pescuitului — cuprind în total șapte secții, dintre care șase sînt unicele din țară care pregătesc specialiști pentru domeniile respective!

Este vorba de secțiile: Nave și instalații de bord, Frigotehnie (ambele la Facultatea de mecanică), Industrii fermentative, Industrii extractive, Morărit-panificație și Tehnica pescuitului și piscicultura (toate la Facultatea de T.P.A.T.P.).

În acest context apare cu atât mai însemnat rolul celor care certifică absolvenților calitatea de specialiști, se definește mai precis ponderea masivă a Institutului politehnic gălățean în viața economică a țării. Avîntul imprimat industriei alimentare, rezolvarea optimă a sarcinilor majore care au stat și stau în fața acesteia se bazează într-o măsură deloc de neglijată pe priceperea și inițiativa inginerilor care au absolvit acest institut.

La fel de necesară e prezența lor în industria navală românească, pentru care Politehnica gălățeană reprezintă unica sursă de cadre cu înaltă calificare.

Seriozitatea și exigența cu care se pregătesc studenții gălățeni, activitatea laborioasă a cadrelor didactice au impus calități superioare „produselor intelectuale” ale institutului. Absolvenții, cei peste 3.400 de ingineri pe a căror diplomă este imprimat antetul Institutului politehnic din Galați, s-au răspîndit în toate colțurile țării purtînd cu ei priceperea și seriozitatea, dragostea de muncă și avîntul creator dobîndite și perfecționate în înalta școală de pe malul Dunării; mulți dintre ei, foarte mulți au cîștigat în puțîni ani de la absolvire experiența și prețuirea necesare pentru a li se încredința funcții de răspundere în conducerea întreprinderilor și chiar a unor întregi ramuri ale industriei socialiste.

Rectorul institutului, prof. IOSIF EGRI, pomenea cu mîndrie numele cîtorva miniștri adjuncți și directori generali din Ministerul Industriei Alimentare și Ministerul Transporturilor Auto, Navale și Aeriene, numele cîtorva directori și ingineri șefi din întreprinderile aparținînd acestor ministere, toți absolvenți ai Politehnicii gălățene.

Rezultatele și calitatea activităților celor ce s-au pregătit pentru producție în amfiteatrele și laboratoarele acestui institut, prezența lor activă, creațiile în peisajul dinamic al industriei noastre socialiste le conferă aureola unei adevărate dinastii intelectuale, o dinastie a spiritului constructiv, nobilă prin idealurile dar și prin performanțele sale. Este dinastia inginerilor gălățeni.

PRODUȚIA — CAPUL DE COMPAS AL PREGĂTIRII STUDENȚILOR

„Și noi, studenții, sîntem ancorați în marile probleme ale producției, ne frămîntă în permanență întrebările pe care și le pun, la locul lor de muncă, absolvenții, foștii noștri colegi” îmi spunea Ileana

Pirvan, una dintre cele mai bune studente din Facultatea de T.P.A.T.P.

În sprijinul acestei afirmații vin rezultatele excelente obținute în pregătirea profesională de majoritatea politehniștilor gălățeni, lucrările prezentate de ei în cadrul concursurilor științifice, cuvintele elogioase rostite cu privire la cunoștințele și perseverența lor de muncitori, tehnicienii și inginerii cu care iau contact în perioadele de practică în producție.

1969, anul hotărîtor al cincinalului, reprezintă atît pentru cei peste 2.000 de studenți ai institutului, cît și pentru cele 200 de cadre didactice un excelent prilej de afirmare a potențelor creatoare, a spiritului novator care îi caracterizează. Cadrele didactice și studenții institutului s-au înscris cu entuziasm în procesul de sporire a aportului științei la dezvoltarea economiei naționale. Pentru activitatea de cercetare în domeniul științelor tehnice și chimice, cadrele didactice de la Institutul politehnic gălățean s-au angajat să finalizeze o serie de teme de mare importanță pentru producție, urmărind obținerea unor rezultate pozitive, cu eficiențe economice maxime.

În acest context se înscriu „Mărirea productivității excavatoarelor E 03 fabricate de uzina de utilaj greu „Progresul” Brăila de circa 70 la sută”, „Cercetări asupra regimurilor de funcționare ale motoarelor nereversibile cuplate cu elici cu pale reglabile în vederea înlocuirii unei părți din importul de motoare pentru nave”, „Cercetări în vederea găsirii unei vopsele indigene pentru protecția oglinzilor, în vederea reducerii importului de vopsele”, „Cercetări în vederea utilizării acceleratoarelor de coagulare în procesul purificării apelor industriale” etc.

După cum se vede, fiecare temă este strîns legată de producție, de interesele acesteia, după cum sînt legate, de altfel, și temele lucrărilor științifice ale studenților sau ale proiectelor de diplomă. Cîtăm doar cîteva din aceste lucrări care, dobîndind girul specialiștilor, au fost deja aplicate sau sînt în curs de adaptare în unitățile industriale. Astfel, Oficiul de stat pentru invenții a înregistrat o „Instalație pentru prepararea aluatului” concepută de un colectiv de studenți de la Facultatea de T.P.A.T.P., iar Direcția generală a panificației din Ministerul Industriei Alimentare a acceptat instalația pentru aplicare.

Institutul de cercetări și proiectări navale din Galați a preluat un studiu despre „Amortizoare de vibrații și zgomot pentru motoarele auxiliare pe nave” realizat la Institutul politehnic, folosindu-l la întocmirea documentației de recepție pentru navele construite în 1967.

UMERII OAMENILOR ȘI UMERII FLUVIULUI...

După cum ne spunea studentul Andrei Caraiani, secretarul U.T.C. al institutului, studenții gălățeni sînt mîndri că pot raporta partidului îndeplinirea cu succes a obligațiilor lor profesionale. Din acest punct de vedere nici un efort nu li se pare prea mare, nici o secundă nu li se pare de prisos.

Prezența polyvalentă a politehniștilor gălățeni în cadrul social-politic al epocii noastre, generozitatea cu care își dăruiesc clipele tinereții desăvîrșirii lor profesionale și politice, integrării în marele ciclu de prefaceri sociale ce angrenează întregul nostru popor confirmă cuvintele simple și sincere ale lui Andrei Caraiani.

Umerii studenților gălățeni și umerii profesorilor lor, umerii absolvenților care iau parte activă la perfecționarea industriei socialiste, umerii mai tineri sau mai bătrîni, mai slabi sau mai puternici, umerii gingași de față și umerii duri de bărbat poartă pe ei răspunderea și sarcinile construcției socialiste, și le poartă cu mîndria, cu grația, cu forța și noblețea cu care umerii adînci ai bătrînului Danubiu poartă navele construite de inginerii gălățeni, cu puterea cu care umerii de apă vor roti turbinele de la Porțile de Fier, răspîndind pe tot întinsul țării lumina și energia vitală create de fîuritorii societății comuniste.

Ovidiu PAUN

Al 45-lea, cel mai frumos...

Nu sînt la primul examen — am dat pînă acum 45; aici la ultimul — mai am 4 în vară, dar simt nevoia să scriu despre un examen ce l-am dat în sesiunea din iarnă. Poate, mai precis, voi lua acest examen ca pretext pentru cîteva considerații despre examene.

Un examen poate fi definit în multe feluri. De fapt și examenele sînt de multe feluri și de multe niveluri. Comun au (sau ar trebui să aibă), toate, două lucruri: să scoată în evidență cunoștințele acumulate, precum și gîndirea celui examinat. Poate nu greșesc prea mult dacă afirm că elementul al doilea ar trebui să prevalăzeze. Acumularea mecanică de cunoștințe poate fi făcută cu șanse sensibile egale de către toți indivizii sănătoși psihic; ceea ce-i deosebește însă pe oameni este gîndirea. Facultatea, cred eu, nu trebuie să-și dea neapărat satisfacția că ai înghițit volume de mii de pagini, că știi zece de teorii sau demonstrații, nu. În anii petrecuți în amfiteatre trebuie să te alegi cu un mod de a gîndi universitar, mod de a gîndi sintetic, multilateral. Se spune (n-o zic din vanitate profesională!) că medi-

cina este o știință-artă. De ce? Pentru că niciodată nu ai de-a face cu doi bolnavi identici, pentru că niciodată nu vei întîlni un bolnav care să îndeplinească toate caracteristicile unei boli, pentru că numai pe baze electronice de înregistrare și combinare matematică a simptomelor nu poți pune un diagnostic exact. Asta pentru simplul motiv că o mașină de diagnostic nu gîndește, ea calculează. Or, medicina trebuie simțită și gîndită, pentru că ai de-a face cu ființe care și ele simt și gîndesc. „Gîndirea medicală” — asta înseamnă artă medicală. Numai că se obține greu, cu trudă și răbdare, cu acumulări cantitative — e drept, dar care trebuie continuu văzute practic. Diferențierea calitativă între medicii tocmai aici se face. Din păcate, diferențierea între studenți nu se face întotdeauna în acest domeniu.

Dar, să revin la examenul de care aminteam la început. Este vorba de examenul de Psihiatrie. E drept că și materia e de așa natură încît încită discuiții și fascinează. Ei bine, al 45-lea examen a fost să fie, pentru mine cel puțin, cel mai frumos.

Asta nu înseamnă nicidecum că n-am mai dat examene cu adevărat academice. Ba da, și încă destule. Ce-a fost deosebit aici? Felul cum era dirijat răspunsul de către prof. S. Roșu; felul cum căuta gîndirea proprie a studentului, capacitatea lui de a înțelege psihicul uman, atît de greu încorsetabil în scheme și teorii. Deși examenul a pulsă tot timpul de atmosferă sobră și exigență a unei înalte verificări a cunoștințelor, a lipsit rigiditatea în expunere, a lipsit groaza de a nu omite vreun simptom sau de a spune o teorie ce nu e acceptată de catedră. A fost prezent în schimb calmul lucid pe care și-l oferă posibilitatea de a-ți verifica propriile-ți convingeri, expunîndu-le, odată cu materia predată la curs. Și, credeți-mă, e mare lucru.

Rezultatul? Majoritatea notelor au fost de 9 și 10; deci, studentul gîndește și are opinii proprii, chiar foarte interesante, trebuie doar să fie lăsat să și le susțină. Din păcate, la unele examene nu numai interpretarea proprie, dar orice abatere de la „linia” cursului poate fi „fatală” pentru examinat. Noroc că numărul lor scade.

45 de examene, plus încă 4, plus susținerea lucrării de diplomă, egal — 50. S-au scurs pe rînd, în spațiile mele, pe nesimțite, odată cu această formidabilă studenție... căreia sînt pe punctul de a-i zice: adio!

Ion MARCEA

SESIUNEA ÎN CIRCUIT

Constanța

Înainte de a conecta, la circuitul universitar actual al sesiunii, orașul Constanța — unde în anii noștri a fost creat unul din cele mai tinere așezăminte de învățământ superior — mă simt dator să amintesc că Institutul pedagogic de 3 ani are patru facultăți (de fapt cinci, Filologia avînd și o secție de Istorie-geografie) cu peste 1.600 de studenți la cursuri de zi și fără frecvență și cu aproape 80 de cadre didactice.

Anu-ntii pe primul plan

Primul examen al muncii de un semestru pentru studenții anului I de la facultățile de Filologie, Fizică și chimie, Științe naturale și Istorie-geografie a fost și primul lor succes. Peste 85 la sută din numărul celor examinați la Psihologia copilului au obținut calificative bune și foarte bune.

Iată, în limbajul lapidar al cifrelor, cum se prezintă, spre exemplificare, rezultatele la două din facultățile amintite:

— Facultatea de fizică și chimie: 43 înscriși — 43 prezenți. Calificative: foarte buni — 17; buni — 18; mediocri — 7; slabi — 1;

— Facultatea de filologie — secția de Istorie-geografie: 51 înscriși — 50 prezenți. Calificative: foarte buni — 15; buni — 25; mediocri — 9; slabi — 2.

Secretul acestor — s-o recunoaștem — foarte bune rezultate se datorește studenților, spunea lector univ. Zisulescu Ștefan, deoarece studenții, în marea lor majoritate, au avut o participare conștiințioasă și activă la curs și seminar, au acordat atenția cuvenită studiului individual, pregătind — pe lângă curs — bibliografia indicată și frecventînd cu regularitate consultațiile organizate de catedră.

Succesul a fost asigurat, spuneau studenții, de minster (care a micșorat numărul de examene), de cadrele didactice ale institutului (care permanent au desfășurat o acțiune mobilizatoare de antrenare a tuturor la munca de pregătire a examenelor) și de lector univ. Zisulescu Ștefan, care a pus din timp la dispoziția studenților cursul său, bătut la mașină.

Izbînda este a tuturor, spun eu, dar în primul rînd a conducătorilor facultăților, a Comitetului U.T.C. și A.S. din institut care, folosind experiența anilor trecuți, au înțeles că sesiunea este nu o bătălie pentru obținerea unor rezultate cifrice spectaculoase, de circumstanță, ci o oglindire a unei munci sistematice și complexe desfășurate în întreg semestrul.

Sesiunea — examen al conștiinței profesionale

Aflu — cu părere de rău — că 58 la sută din studenții anului III al Facultății de filologie au obținut anul trecut la Istoria literaturii universale rezultate slabe. Gîndind că nereușita de anul trecut i-a trezit la realitate „pe profesorii de mîine”, cu permisiunea tovarășului decan al facultății, lector univ. Bădică Ion, pătrund în sala în care avea loc același examen, cu aceiași studenți și cu același examinator — lector univ. Matache A. Era trecută acum în revistă materia semestrului I al anului universitar 1968—1969.

Rămîn uluit. Din primii cinci examinați, patru obținuseră nota 5; ceilalți a rămas să se pregătească pentru la vară.

Să fie oare prea exigent profesorul? Grijă pentru care au fost redactate temele din bilete, întrebările ajutoare care făceau apel mai mult la gîndirea studentului și nu la sarcini de memorizare, dovedesc contrariul.

Să le fi lipsit oare bibliografia — e drept, mare — necesară? Nu. Tot ceea ce li s-a indicat se găsește la biblioteca institutului (are un fond de 55 mii volume) sau la cea județeană.

Au fost prea aglomerate de examene în sesiune? Intrucît a fost primul, nu se poate spune.

Nu au avut unde studia? Nici asta. Sala bibliotecii institutului, sălile de curs și seminar, sălile de lectură de la cămin, orice loc propice învățatului le-a stat la dispoziție.

Atunci? De ce un bilanț nesatisfăcător? Pentru că lenea, chiulul și superficialitatea au făcut casă bună cu mulți dintre ei și cu părerea de rău a profesorului (și a studentei de altfel) Cîmpeanu Carmen mai așteaptă un semestru pentru a se prezenta la acest examen (și ca ea mai sînt), iar alții se mulțumesc cu cinci-ul salvator, dar neconcludent, acordat.

Cei mai mulți dintre ei au uitat că rezultatele bune se obțin numai printr-o temeinică și continuă pregătire, iar dacă din liceu mai vii și cu lipsuri ce țin de „cultură generală” este nevoie de un efort sporit nu numai în timpul sesiunii, tovarășă Burcheci Sofia, ci pe tot parcursul anilor de studenție. Dacă în cele 15 minute acordate în plus de profesor (pentru a te reculege după scurta dar obositoare încercare de a face lumină în „tainele” literaturii universale) ai meditat la cinci-ul obținut anul trecut tot la Universală, la rezultatele — în general slabe — pe care le-ai obținut, dacă ți-ai făcut un proces de conștiință, tot ar fi un câștig. Dar, în momentul în care ai renunțat să mai răspunzi, am fost convins că nu acestea erau lucrurile care te-au frămîntat...

I. NOVAC

CIRCULARA VACANȚEI

Pentru toți studenții amatori de destindere meritată, a fost creată și vacanța. Atențiune! Pe timp de iarnă, datorită temperaturii scăzute, care îndeobște comprimă, vacanța e mai scurtă decît cea din vară. Aceasta nu înseamnă că veselie, entuziasmul, distracțiile de orice fel trebuie să fie reduse proporțional cu numărul de zile petrecute iarna în afara facultăților. Dacă, totuși, vă mai rămîne ceva din voia bună din vacanță, nu vă sfîșiți: aduceți-o cu voi în amfiteatre!

*

Totul depinde, așadar, de felul în care îți planifici zilele pînă la începerea semestrului II. Unitatea de măsură a unei planificări judicioase fiind, pe tot parcursul vacanței, ora de 60 de minute, găsim necesar să amintim cîte ceva din cele ce se pot realiza pe parcursul ei: poți învăța să schiezi pe orice pantă, eventual cu unele sacrificii constatate medical; reușești să străbați o porțiune nedeterminată, de pildă, între Sinaia-oraș și Cota 1400, ori Virful Omul; poți cuceri o fată din orice centru universitar, cu condiția să fii bine crescut și să știi ce-i aia „pirtie liberă”; mai mai poți, în fine, tot în cele 60 de minute, să scrii acasă un cuvînt-două și, în plus, să dansezi 12 fete, a cîte 5 minute dansul. Cronometrat.

*

Fii atenți! Dacă în vreuna din tabere apare ursul, nu vă temeți; ori e un coleg mascat pentru carnavalul studentesc, ori vi se pare că e urs, dat fiind că iarna și urșii sînt în vacanță, pe care, din motive bine cunoscute, și-o petrec dormind. Dacă, totuși, ursul nu-i nici coleg mascat, nici vedenie, fii curajoși și spuneți-i impresiile voastre despre tabără. Aceasta pentru că ursul e posibil să fie Iosif Urs din comisia socială a U.A.S.R.

*

Perechi! Cînd plecați în excursie pe munte, aveți grijă: niciodată nu trebuie să fiiți singure. Înțelegem, uneori martorii sînt nedoriți, însă voia bună trebuie să primeze, ea fiind generată în primul rînd de grupurile mari. Nu fiiți triști! Dacă bătatul e din Iași, iar fata din Timișoara, vor avea suficient timp, pînă la vacanța următoare, să se destăinuie prin corespondență.

*

Băieți! Dacă nu găsiți altceva mai bun de făcut, nu vă petreceți, totuși, „golurile” de timp util în fața paharelor cu picior din restaurante sau cabane. În-

cercați, de pildă, să numărați de-a-ndoaselea, cu cimale, de la 1000 la 1. Fiiți siguri că veți adormi pe pode. Veți visa că ați fost pe Caraiman, că ați câștigat concursul de slalom uriaș de la Grenoble, că ați reușit să treceți drept idolul fetelor din tabără sau, ce nu, că ați descoperit zăpadă în cursul unei expediții pe Lună. (Și urmele dumneavoastră, într-o tabără părăsită de pe muntele Tîlcovskî).

*

În momentul cînd vă pregătiți să plecați din tabără nu uitați să vă notați trenul cu care pleacă centrul vostru universitar. Altfel, drumul pe jos pînă la Iași sau Baia Mare l-ați face în circa 12 zile, iar pînă la Oradea sau Timișoara în tot atîtea. „Refacerea” dura încă 10—12 zile, iar la facultate veți ajunge la sfîrșitul sezonului viorelelor, adică în preajma lui 1 aprilie. Deci, din nou atenție!

*

Studenți și studente care nu vă petreceți vacanța în tabere! Orașul, satul, casa părintească vă rezervă pentru vacanță nenumărate surprize și posibilități a vă petrece plăcut timpul liber. Dacă n-ați uitat să citiți, aveți posibilitatea să parcurgeți cîteva prefete la ultimele apariții din librării. De asemenea, urmăriți cu perseverență emisiunile pentru tineret de la radio și televiziune. Aveți ocazia să vă dezvoltați spiritul critic. Din nou atenție: dacă nu vă plac, e înutil să spargeți televizorul.

*

Pentru studenții cu talente literare: intrucît, în familie, fiecare din dv. e un Balzac sau un Shakespeare faceți tot posibilul să nu stricați iluzia celor dragi. Pentru binele dv. personal, priviți cu atenție rezultatele, apoi scrieți. Impotriva uitării eventualelor detaliilor, folosiți cu încredere orice tip de aparat foto. Având și avantajul, în cazul nerealizării literare, să deveniți un bun fotograf amator. Deci, nu uitați: fotografiile sînt cele mai frumoase amintiri!

*

În momentul cînd vacanța își va bate gongul la sfîrșit, puteți încerca un calcul de domeniul fizico-matematic. Chiar și cei de la facultățile cu profil umanistic. Veți avea certitudinea că vacanța n-a avut efecte dăunătoare, ci cu mult mai puțin. Revizuiți în acest sens enunțul teoriei relativității.

În primele zile ale lunii iunie 1935, ziarele de tiraj din Capitală și provincie, sub titluri zgometoase, aduceau la cunoștința opiniei publice românești, „așa cum s-au petrecut ele”, faptele legate de întilnirea ciobanului Lupu Petrache din Maglavit cu „Moșul” (astfel îl denumea ciobanul pe Dumnezeu), de discuția purtată de aceștia și de marea semnificație a acestui „fenomen”.

Amatori de senzații tari, o serie de gazetari — începând cu diletanții și încheind cu unii dintre cei care se socoteau reputați — s-au grăbit să „valorifice” în extremis „evenimentul”.

În plin sezon estival, când — din lipsa știrilor și a reportajelor capabile să asigure succesul de casă — vânzarea tirajelor multor ziare întâmpina greutăți pe piață, timp de câteva luni de zile coloanele presei au fost astfel puse la dispoziția aceluia care, din lipsă de respect pentru nobila misiune gazetărească, au furnizat spațiilor editoriale fel de fel de istorioare — care mai de care mai naive și mai năstrugnice — privitoare la fantasticele „minuni” de la Maglavit.

Dar care era mobilul acestei mașinațiuni?

Actul I

În ziua de 31 mai 1935, în timp ce se afla în pădurea situată în vecinătatea Maglavitului, întovărășit de mioarele pe care de mic copil le ciobănișe, imaginația bolnăvicioasă a lui Petrache Lupu a produs, la cei 29 de ani ai săi, o vedenie. Cauzele acesteia au fost temeinic studiate și diagnosticate pe loc încă atunci de reputați savanți, profesori, medici. Documentele atestând boala mintală avansată de care suferea ciobanul, ca și înfățișarea și starea generală a acestuia, au constituit temeiuri în baza cărora a fost explicat cum anume i-a putut apare vedenia.

În asemenea împrejurări, umilul cioban, cu vorba grea, gingav, petic și surd, complet absent și cu mintea-i răătăcită, încovoiat de nevoi, maglavitean ce se strecura stingher prin viață printre cei din urmă ai satului, a devenit eroul unor extrem de numeroase povestiri fantastice, a devenit obiect de inspirație pentru anecdotică vremii, obiectul tuturor conversațiilor.

Intervenția preotului Bobin al satului în această jalnică și penibilă întâmplare, și angrenarea în aceasta, pe plan mai larg, a unor fețe bisericești din întreaga țară au sporit interesul tuturor celor interesați în specularea momentului pentru a trage foloase. Clerul, în primul rând, a început să folosească pe scară largă „minunea”, devenind organizatorul unor adevărate caravane la „locul sfânt”.

Maglavitul a devenit în scurt timp o afacere la care au luat efectiv parte și din care s-au înfruptat laolaltă autoritatea publică și diverse cercuri politice reacționare burghezo-moșierești, căile ferate, presa și radioul, comercianții de „cărieră” și cei care au devenit peste noapte comercianți pentru a se îmbogăți la Maglavit prin frustrarea șarlatanească de bani a celor veniți la „locul minunii” spre a se pocăi, iar cei mai mulți spre a se tămădui de boli și a-și procura licoarea prosperității viitoare. „La Maglavit — citim într-o publicație a vremii — cine n-a voit n-a făcut bani”.

Străin de această afacere n-a rămas nici regele, care, pentru a acorda un gir „minunii” de la Maglavit, s-a grăbit, în cadrul unor ceremonii zgometoase, să officieze botezarea uneia dintre odraslele umilului cioban.

Astfel, „minunea” de la Maglavit s-a transformat, uimitor de repede, într-o abilă diversiune socială, fără să-și piardă însă substratul mercantil inițial.

În actul II și următoarele, gluma se îngroașă...

Ca urmare a intensei propagande făcute pe diverse planuri, s-a ajuns ca, săptămână de săptămână, procesiunile la „locul sfânt” să se țină lanț. La locul unde „sfântul” în acea zi de 31 mai „i-a văzut” pe „moșul” a fost pusă în exploatare intensivă apa unei fântini declarată ad-hoc sfântă și aparținătoare lui Petrache Lupu. Cu același interes a fost comercializată secreția lichidă a citorva sălcii plîngătoare. Deși sălciiile plîngeau și-n deal și-n vale și orișunde, s-a apreciat că picăturile de sevă produse prin scrijelarea scoarței sălciiilor situate în vecinătatea „locului sfânt” — ele și numai ele — erau de-a dreptul tămăduitoare. Ca atare, se așezau bieții oameni ore întregi la rând sub arșița soarelui pentru a putea să procure măcar o picătură sau două din lacrimile „sfînte” ale nevinovatei sălcii. „Pelerinii” — nota savantul Gheorghe Marinescu — se culcă pe pămînt, în aer liber, într-o promiscuitate dezgustătoare. Lingă orbi, paralitici, bolnavi de cancer,

fiștule tuberculoase, ulcere varicioase. Este impresionantă stăruința acestor nenorociți de a sta cît mai aproape de locul unde a apărut vedenia”.

Fiindcă Maglavitul devenise neîncăpător pentru a-și primi oaspeții, a fost luată inițiativa ca doar trei zile să poată poposi la „locul sfânt” un nou venit. „Sfîntul” chiar avertiza pe pelerini că, „dacă «moșul» nu i-a vindecat în câteva zile, e semn că bolnavul are păcate multe și trebuie să plece”.

Păcate multe aveau însă cu toții, dacă ar fi să ne conformăm spuselor „sfîntului”, căci cum veneau așa plecau bieții oameni — nevindecați, netămăduiți. Cîteva cazuri de vindecare s-au cunoscut totuși. Ele au fost pe loc însă explicate de aceiași reputați savanți ca fiind rodul unor puternice reacții produse de procesul autosugestionării bolnavilor, fenomen întilnit dintotdeauna,

„MINUNEA” DE LA MAGLAVIT

sub forma tratamentului moral, de altfel acceptat și explicat științific de medicină.

Nesocotind sfaturile „sfîntului”, pelerinii își călcau pe inimă și perseverau, căutînd să-și prelungească cît mai mult șederea la „locul sfânt”. Ciobanul, însoțit de adevărate procesiuni religioase, la care participau mari prelați, stătea din zor și pînă în noapte printre pelerini, repetîndu-le de pe o estradă aceleași fraze pe de rost învățate, dar care se dovedeau de prisos atîta vreme cît roadele „sfînteniei” sale nu apăreau. „Cîte o femeie din apropierea estradei — citim în „Dimineața” din 16 septembrie 1935 — întinde înspre mina ciobanului o batistă, o floare, o crenguță, o bucată de hirtie... Petrache o atinge cu mina. Femeia e mulțumită. Pentru atîta a venit ea. Să aibă un obiect atins de mina lui...”.

Valul exaltării mistico-religioase avea să crească în intensitate și mai mult după 8 august 1935, zi în care umilul cioban a avut o nouă vedenie în aceeași pădure, dar de data aceasta nu cu „Moșul” ci cu „Gheavolul”. Prilejul a fost bine folosit de cei interesați pentru noi speculații, pentru regizarea unor noi și penibile spectacole maglavitiste.

Invidioși pe confratele din Maglavit, afaceriști din diferite alte localități au încercat să pună și ei în scenă aceeași piesă, cu alte personaje. Cîrînd a început să plouă cu sfînti. Nicăieri însă nu s-a mai înregistrat succesul de casă de la Maglavit.

Afacerile însă sînt afaceri și ele se fac cu bani...

Paralel cu toată această mascaradă se desfășura o intensă acțiune pentru stringerea de fonduri necesare onorării „locului sfânt” cu o serie de edificii care să-l ducă în eternitate. Așa că, pentru a fi mai sigure pocăirea și tămăduirea, cei ce aspira la acestea era recomandabil să facă dovezii „sfîntului”. Pelerinii au fost astfel sfătuiți să facă jertfe. Cum altfel de jertfe erau mai greu transportabile — și pentru anumite categorii de „beneficiari” mai greu de sustras —, jertfa unanim dorită erau banii.

Zilnic „locul sfânt” a devenit în acest fel martorul depunerii de către pelerini a unor noi și noi sume de bani. Devenise greu de imaginat cum bieții oameni, copleșiți de nevoi, lipsindu-se de orice, erau capabili să vină la Maglavit și — smulgîndu-și strictul necesar de la gura lor și a copiilor lor — să jertfească la „locul sfânt” bruma de agonisală pe care cu trudă izbutiseră a o aduna.

Banii însă sînt ochii dracului — cum obișnuiește să-l numească o veche zicală populară. În jurul lor roiau mulți dornici să se înfrupte. Așa că sustragerile au început. Mascat sau pe față, numărul celor ce confundau grămezile de bani adunate la „locul sfânt” cu punga proprie era în creștere. S-a ajuns la delapidări și la sustrageri care, aduse la cunoștința opiniei publice, au stîrnit viii reacții de nemulțumire și i-au putut face să regrete pe cei care merseseră cu jertfe la „locul sfânt”.

Garda de fier și Maglavitul

Printre cei mai fervenți susținători ai fanatismului religios și ai oricăror înscenări de soiul celei de la Maglavit s-a numărat gruparea fascistă Garda de fier. „Minunea” de la Maglavit survenea într-o perioadă în care gardismul făcea eforturi disperate pentru a-și menține prozelitii în nebuloașă misticii, în marasmul creat prin îmbinarea perfidă a fanatismului religios cu demagogia de-

șănțată. Era vremea cînd legionarii își „rezolvau” problemele cu lozinci grandilocvente — „veac nou legionar”, „sfîntă tinerete legionară”, „moartea, cea mai sfîntă nuntă dintre nunți” — sau cu împrumuturi din textele sacre — „ecumenicitate națională”, — noțiuni imposibile pentru a fi luate în seamă în arena politică unde, de regulă, nu se validează decît soluțiile conforme cu realitatea.

Folosînd prejudecățile religioase, erijîndu-se în apărători ai religiei, în „cavaleri ai crucii”, în purtători ai „războiului sfînt” împotriva comunismului, acționînd adesea sub patronajul regelui și al guvernanților, legionarii au regizat în decursul întregii lor existențe, și mai ales după instalarea hitlerismului la putere în Germania, în 1933, tot felul de minuni dumnezeiești.

Propovăduitori obișnuiți ai cultului morții, ai terorii și rasismului, ai sadismului nedisimulat, în-

veterați susținători ai oricăror exaltări mistico-religioase, legionarii au găsit în mascarada de la Maglavit terenul propice pentru sămînța încrederei smerite în „minunile” lui Lupu Petrache.

Încurajarea și alimentarea continuă de către legionari a penibilului spectacol de la „Maglavit” avea un obiectiv precis. La acest obiectiv se referea unul din ideologiile legionarilor care, ocupîndu-se de fenomenul de la Maglavit, spunea: „Maglavitul ne-a dovedit o dată pentru totdeauna cît sîntem de primitivi. Atunci, ce avem de făcut? Totul. Căci dacă oamenii au făcut o dată sacrificii pentru o viziune neverificabilă, ce nu vor face ei pentru o viziune terestră? Psihoza Maglavitulului trebuie convertită și exploatată!”.

Și, răspunzînd unor asemenea îndemnuri, legionarii au efectuat convertirea acestei psihoze, exploatînd-o apoi la maximum.

24 de ore pentru o picătură. Dar tămăduirea era așteptată zadarnic de la o salcie plîngătoare...

Banii, însă, sînt

Psihoza Maglavitulului a apărut astfel sub altă formă. Îmbrăcînd o haină nouă, speculînd veșnica căutare a „omului” și a formulei care să-l poată mîntui de toate mizeriile și nevoile existenței lui, folosînd mistificări și falsuri — nu mai puțin absurd de decît cele de la Maglavit —, propaganda legionară n-a ezitat să teasă o adevărată mistică în jurul lui Codreanu și al Legiunii.

Împletirea propagandei politice cu exploatarea misticismului religios, subordonarea religiei unor scopuri politice și încadrarea ei în programul Gărzii de fier au constituit după cum se știe unul din elementele specifice ale mișcării fasciste din România.

Știința împotriva ridicolei înscenări

În primele rînduri ale celor care au luat poziție împotriva zămislirii și a întreținerii mascaradei de la Maglavit s-au situat comuniștii. „Motorul mișcării de la Maglavit — preciza organul central de presă al P.C.R. la 10 octombrie 1935 — este starea mizerabilă a poporului muncitor”. Sarcina principală a comuniștilor și a tuturor oamenilor cu vederi înaintate — continua același ziar

Corespondență din Paris
de la colaboratorul
nostru CORNELIU LEU

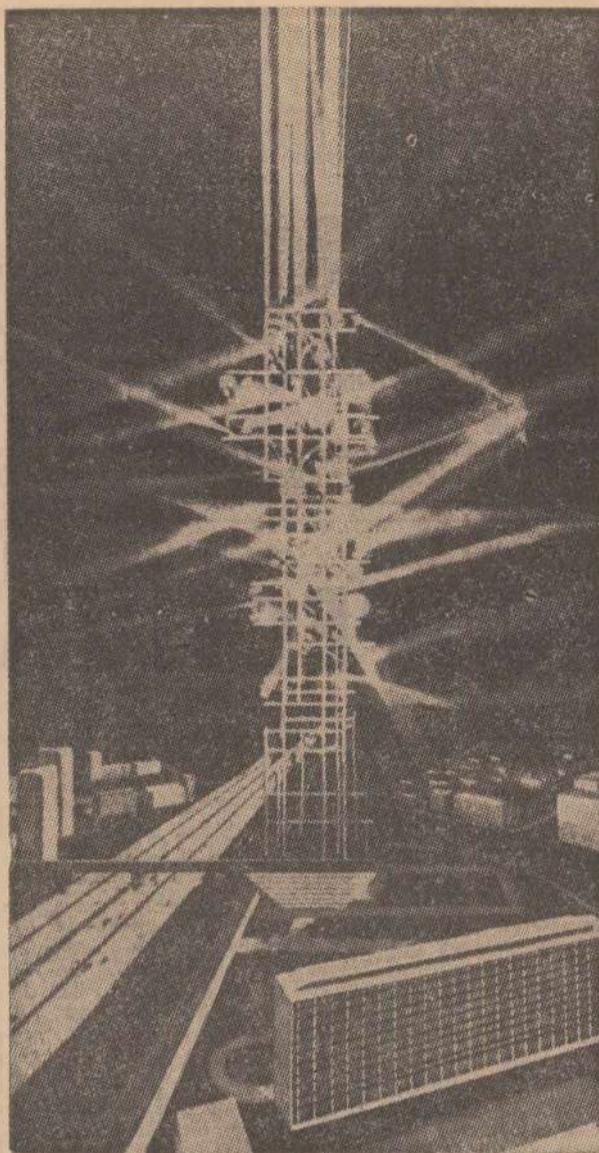
ORAȘUL-LUMINĂ ȘI-A GĂSIT SIMBOLUL

— anticipație la fața locului —

Reportajul pe care l-am pregătit este de anticipație. Transmitem așadar acest reportaj din Parisul anului 1980.

Am traversat peste Pont de Neuilly cea de a doua buclă pe care Sena o face la marginea orașului, după ce-a înconjurat Bois de Boulogne și am ajuns în vestul Parisului, la Defense, pe marginea autostrăzii care duce la Saint Germain en Laye. Aici, aproape asemănător cu Cîmpul lui Marte, — în marginea cârui, curbînd cu prelungi parabole înălțimea cerului, se desenează în consistența dantelei de oțel turnul Eiffel — se întinde terenul plan străjuit de contorsiunile simple ale unor sculpturi moderne. În mijloc, dialogînd peste înălțimile cetoase ale imensului Paris cu turnul Eiffel, se înalță turnul Schöffer. Conform tradiției fixată în oțel de aproape un secol, poartă și el tot numele realizatorului; de data aceasta nu un inginer, ci un sculptor — Nicolas Schöffer.

Aici fac o paranteză la incursiunea mea de anticipație pentru a preciza că încă astăzi, la ora la care scriu rândurile de față, Nicolas Schöffer este unul dintre redutabili sculptori parizieni și că la Muzeul național de artă modernă poate fi admirat unul dintre cele mai impresionante lucruri semnate de el — o sculptură al cărei element principal nu este nici piatra, nici bronzul, nici lemnul, ci lumina. Cu ajutorul acestei sculpturi am reușit să înțeleg viziunea artistului care mulează cea mai delicată și mai perenă materie, să-mi imaginez turnul său înalt de 309 metri care astăzi pen-

tru Paris nu mai este un simplu proiect, apreciindu-se că în 1980 el va face concurență confratelui său de peste Sena.

Ce fel de concurență?

Să revenim în anul 1980. Seara sau noaptea, bineînțeles, pentru a admira din plin această sculptură de lumină. Datorită jeturilor incandescente ale unor proiectoare ce bat aproape 2 kilometri în înalt, masa puternică a fasciolelor de lumină care formează vârful turnului Schöffer se pierde printre stele. Baza lui, formată din instalația reală, avînd, după cum am spus, 309 metri, se modelează și se remodelează neconștient în noaptea, se rotește, spiralează și-și țese arhitectura de lumină prin exploziile a 2 000 de flăcări electronice care-și interferează razele printre rotirile, aprinderile și stingerile a 2 000 de faruri colorate. Totul se ames-

tecă într-o mișcătoare și multicoloră materie luminoasă pe care 400 de oglinzi de toate formele planului și spațiului le conturează, le așează și le reasează, le sculptează tot timpul în lumină și-n spectru solar, în flăcări albe și-n culori strălucitoare, născînd ondulate și frînte forme multicolore într-o perpetuare de arhitecturi ce mulează mereu spațiile, transformînd în obiect de artă incandescența.

Forma lui, culorile lui, dimensiunile sînt în veșnică schimbare pe cerul Parisului și cetatea acumînd de veacuri „orașul-lumină” își găsește de-abia acum simbolul care să-i reprezinte însemnele.

Bineînțeles, pentru oamenii epocii noastre, învîțați cu marea valoare arhitectonică a luminii, aspectul este senzational, mirajul continuu al transferului și amestecului de flăcări și culori în noaptea este impresionant, dar nu nemaipomenit. Ei așteaptă ziua, pentru a vedea „adevărată față a lucrurilor”.

Ziua, într-adevăr, turnul apare ca o danteldrie de metal, precum a schelelor din tuburi, desenată cu eleganță după o geometrie strictă de spații rectangulare supraetajîndu-se și suprasolicitîndu-se, evadînd uneori în linii subțiri spre abisul din jur și revenînd la imperativele primordiale ale osaturii. Dar asta, numai pentru o clipă, pentru acea clipă cînd se poate face abstracție de materia alfa, adică de lumină. A-l descrie astfel, înseamnă a vedea la modul cît se poate de propriu și de anatomic numai scheletul. Pentru că, în chiar faptul deplin al zilei, făcînd abstracție de culorile care apar mai palide, perpetua rotire a oglinzilor, care iau ca materie primă a sculpturii lor însăși strălucirea solară, construiesc permanent și dialectic un trup mereu schimbător al turnului de peste Sena, făcîndu-l să se rotească, să se arcuiască, să se modeleze, să se scalde în apele științietoare ale luminii, căpătînd mereu noi forme și noi străluciri, precum un briliant implantat pe o înălțime de 309 metri în cerul Parisului.

Incolo — în afară de această dimensiune în plus — dimensiunea mișcării formelor, a veșniciei schimbării și a perpetuei definiții în masa de lumină, — ca și confratele său ce poartă numele inginerului Eiffel, turnul Schöffer are o serie întregă de indeletniciri practice, lansînd semnale pentru circulația terestră și aeriană, oferînd în fiecare moment, prin semnale optice, informații meteorologice și rutiere, legături codificate între gări, aeroporturi și oraș. În corpul lui, vizitatorii afla restaurante, săli de conferințe și, după voia proiectantului, neapărat concerte de orgă. O singură problemă rămîne de rezolvat: aceea a fabricanților de suveniruri. Făcînd o afacere foarte bună cu mai micile sau mai marile machete ale turnului Eiffel, pe care oricine trecînd prin Paris le cumpără, ei sînt deruțați; nu știu cum vor putea realiza macheta unui turn care ar avea o formă veșnic schimbătoare în lumină.

Dar, sper eu, pînă în deceniul al noudelea, cînd turnul Schöffer va fi gata, vor găsi și ei o soluție. Deocamdată, revin în camera mea de hotel din acest ianuarie al anului 1969 și scriind despre aceste temerare și ingenioase proiecte privesc pe fereastră bătrînul turn Eiffel — minune a tehnicii vremii sale care își păstrează mirajul, chiar și acum, așa cum îl văd, desenîndu-și împletitura savantă de fier negru în culorile estompate ale cerului parizian. De-abia aștept să-l admir în vîrstă de 100 de ani, dialogînd peste larga buclă a Senei și peste cupolele de miraj ale Parisului, cu confratele său de oțel, tînăr, și de lumină.

OPINII

Universitatea și cultura totală

Paul RICOEUR, profesor de filozofie la Nanterre, omul care în 1965 polemiza cu Marcuse, cînd acesta din urmă era un necunoscut, a scris, pentru o carte în pregătire, „Concepția universității” de Jacques Dreze și Jean Debelle, un interesant studiu, tratînd legăturile complexe între universitate și societate. Ricoeur pornește de la considerarea a două funcțiuni complementare ale universității, cea de a forma personalități intelectuale și cea de a furniza cadre societății, funcțiunea din urmă fiind percepută ca un factor de mobilitate și promovare socială.

Criza universitară occidentală, despre care s-a vorbit mult, poate fi analizată, după Ricoeur, pornind de la sesizarea unei contradicții — aparente, am adăuga noi — între cele două funcții, la care se adaugă o așa-zisă „dedublare”, incipientă, între cultura universitară, apărînd uneori ca academică și retorică, integrată în „establishment” și cultura focarelor extrauniversitare, realizată spontan, prin literatură, artă populară, disc, cinema... Ar părea atunci că funcțiunile critice și creatoare — de avangardă — ale universității se deplasează în exterior. Aici am vrea să precizăm puțin noțiunea de „funcție critică”, termen des folosit în dezbateri. Însăși ideea căutării adevărului, procesul cunoașterii, este un „proiect” critic. Lucrul îl sesizează și Ricoeur, atunci cînd accentuează pe necesitatea ca universitatea să rămînă focar de inovație culturală și științifică, pentru a satisface atît exigențele societății cît și pe cele ale tineretului. În Evul mediu funcția de promovare socială era îndeplinită atunci cînd un om din clasele „de jos” putea intra în ierarhia ecleziastică prin mijlocirea culturii clericale. Dar ideea acreditată că universitatea oferă știință pentru un „ospaț” în comun, e falsă. Funcția și în același timp responsabilitatea universității e de a-i pregăti pe oameni să participe conștient la activitatea tehnică, culturală, științifică, spirituală în care umanitatea este antrenată. Afirmînd aceasta, Ricoeur scapă totuși din vedere că în însăși îndeplinirea acestei misiuni universitatea își exercită dialectic funcția sa critică.

Față de fărîmițarea specializării cunoștințelor, universitatea

trebuie să tindă spre o inițiere în aspectele cele mai generale ale cunoașterii moderne, afirmă profesorul de la Nanterre. Un aspect al acestei necesități ar fi multiplicarea cercetărilor interdisciplinare, în așa fel încît cunoștințele specializate să poată fi permanent raportate la mișcarea globală a culturii. Un doctor nu poate ignora psihologia și științele sociale, un arhitect nu poate ignora biologia, sociologia urbană, un inginer trebuie să cunoască economia politică. Adevărat.

Vorbeam la început de o „dedublare” a culturii. Ricoeur precizează: în ochii tinerei generații apare o diferențiere între cultura universitară și cea nonuniversitară. Ar trebui atunci creată, propune el, o zonă de „permeabilitate” între lumea universitară și cea nonuniversitară a culturii. În acest sens, cercetările lui Ricoeur se înscriu printre primele de acest fel din sociologia studentescă occidentală. Cunoștințele pe care universitatea le dă, consideră el, nu merg spre un vid cultural; spațiul cultural e deja „populat” cu alte lucruri, provenite din afară, prin mijloacele de comunicare de masă. Acest spațiu, această altă cultură — alta, nu în sens opus, ci pentru că nu e identică cu cea de care dispune universitatea — impune o nouă sarcină, și anume de a pregăti omul pentru timpul liber. Cum? A fost întrebarea pe care și-au pus-o susținătorii așa-numitei universități „critice”. Ricoeur atrage atenția asupra paradoxului formulei. În fond, universitatea e critică prin sine, pentru că este terenul de exersare liberă a cunoașterii teoretice, trebuie numai să avem conștiința acestui fapt. Și, mai mult, să-l aplicăm prin raport cu cîmpul cultural total. Ajungînd la aceste concluzii, de fapt, Ricoeur face apel la o dublă angajare și responsabilitate, atît a cadrelor profesionale, cît și a studenților. Universitatea trebuie să tindă să formeze intelectualul modern tînînd seama de complexitatea agenților care acționează în procesul formativ, mai mult, de totalitatea lor. De aceea universității nu-i poate fi indiferentă cultura care parvine tinerei generații pe alte căi, ea nu trebuie să acționeze exclusiv pe un cîmp strict delimitat, ci să caute căi de educare multilaterală, în toate sensurile.

În politică se întâmplă ea, uneori, surprizele să fie dinainte cunoscute. O informație indiscretă străpunge zidurile tăcerii și titlurile ziarelor divulgă ceea ce era predestinat secretului. Deseori, indiscreția este calculată, face parte dintr-un scenariu, altele — aparține întâmplării. Despre intențiile autorităților spaniole s-a vorbit mult în ultimele săptămâni. „Indiscrețiile” ne conduceau către preocupări inofensive. Zvonurile care vedeau lumina tiparului pretindeau că Juan Carlos de Bourbon va dobândi curând tronul Spaniei, sugerau că Franco a îmbătrinit și a obosit. Ziarele evaluau șansele pretenzenților la coroana spaniolă, politicienii încercau să descifreze fizionomia Spaniei post-Franco, cînd pe neașteptate guvernul de la Madrid a decretat stare excepțională. A fost o veritabilă surpriză. Un șoc a răscolțit lumea

mun în condamnarea regimului. Sfirșitul tragic al lui Enrique Ruano Casanova, studentul azvirlit de la etajul șapte al unei clădiri, a provocat o reacție violentă. Studenții au refuzat apelurile la calm adresate de funcționarii Ministerului Educației, ieșind în stradă. În Calle de Serrano, în piața Atocha s-au auzit cuvinte violente la adresa guvernului. Coloanele furioase au atacat redacția ziarului A.B.C.; tabloul străzii s-a schimbat vertiginos — vitrine sparte, cabine telefonice distruse, automobile răsturnate. Dar manifestațiile s-au produs nu numai în capitală. L'Unita pomenește și de Saragoza, Valencia, Barcelona, Pamplona etc.

Împreună cu studenții se aflau tineri muncitori. Unitatea dintre tinerii care învață și cei care

oferi regimului căile ieșirii din impas.

Porțile instituțiilor de învățămînt superior sînt închise. Cea mai mare parte a conducătorilor democrației ai studenților se găsește în temnițe. Soarta lor este îngrijorătoare: „se încearcă decapitarea mișcării studentești” — semnala L'Unita. Oare vor împărtași sfirșitul lui Casanova? Acesta este un aspect al problemei. Mai există însă și un altul: se părea că noul ministru al educației José Luis Villar Palasi intenționa să reducă încordarea în amfiteatre, să găsească modalitatea unei apropieri de studențime. S-a scris despre un plan de reforme al ministrului și în multe cercuri s-a pretins că Villar Palasi ar fi animat de „intenții liberale”. Planul și „intențiile” ies din actualitate o dată cu măsurile

UMBRE ASUPRA MADRIDULUI

politică. Pentru prima oară de la sfirșitul războiului civil, Spania se regăsea sub umbrele rău prevestitoare ale stării excepționale. Juan Carlos de Bourbon a fost dat mită, deși s-a grăbit să se întoarcă la Madrid. Speranțele într-o liberalizare s-au împrăștiat. A rămas realitatea dură — dubele poliției care operează a-restări, în miezul zilei ca și la adăpostul întinericului.

Expertii în materie au încercat să caute explicația evenimentului. Din primul moment, privirile s-au îndreptat către amfiteatrele universitare. Eferescența din rândurile studențimii avusese drept efect închiderea „sine die” a universităților de la Barcelona și Madrid. Eferescența aceasta este un fenomen cu antecedente mai vechi, un fenomen de o profunzime care neliniștește oficialitățile. Lumea universitară spaniolă aspiră la un climat de libertate care să favorizeze afirmarea plenară a personalității umane. Bigotismul și rigiditatea n-au găsit aderență în masa unui tineret în mare măsură receptiv la idealuri nobile. Luptele studențești n-au putut fi stăvilit de represivitatea la care autoritățile au recurs. Dar moartea în condiții suspecte a unui student cu idei de stînga a declanșat iarăși furtuna protestelor în universități. S-a realizat o unanimitate impresionantă: exponenții tuturor curentelor au găsit un numitor co-

muncese în uzină a alarmat guvernul. Miniștrii spanioli și-au amintit de furtunosul mal francez. „Nu vom aștepta o zi de mai, căci după aceea soluția va fi mai grea și mai costisitoare” — a afirmat Iribarne, ministrul informațiilor. Manifestațiile studențești de stradă au fost decretate „un complot”, s-a vorbit despre „subversiune” și apoi, fulgerător, s-a proclamat stare excepțională.

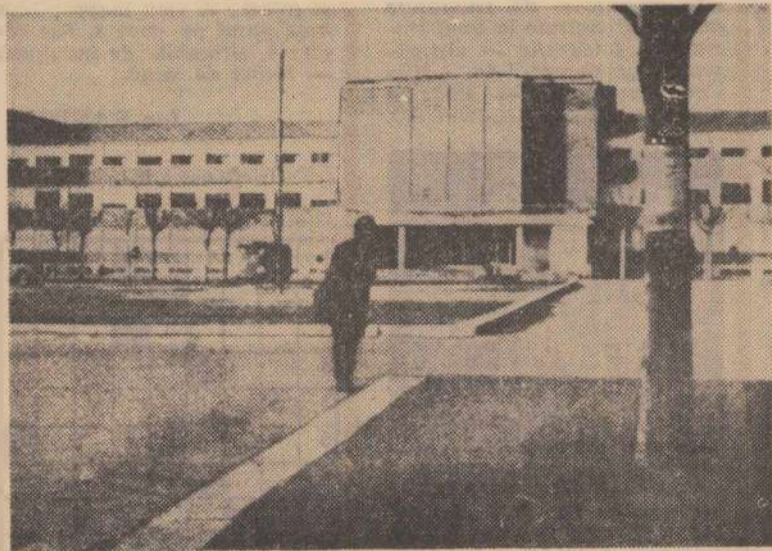
Le Monde afirmă că argumentele folosite de conducătorii spanioli pentru a justifica grava decizie „par, la prima vedere, destul de slabe”. Dar nu este vorba doar de lumea universitară, ci de seismul politic mai general pe care l-a provocat atât moartea lui Enrique Ruano Casanova cât și acțiunile oficialităților caracterizate prin refuzul oricărui progres. Neliniștea din universități se conjugă cu eferescența întregului climat politic: clasa muncitoare își afirmă energetic nemulțumirea, 1300 de intelectuali au avut curajul de a denunța torturile din închisori, avocații din Madrid și Barcelona s-au ridicat împotriva simulacrelor de judecări, chiar și bisericile au început să fie ocupate în semn de protest față de tratamentul deținuților politici, cum s-a întâmplat la Madrid, San Sebastian și Bilbao. Spania anului 1969 are o altă înfățișare decît cea din urmă cu ani — teroarea nu mai poate

brutale ale guvernului. Poliția înarmată nu poate readuce liniștea în universități, nu poate rezolva problemele unui tineret care cere modernizarea învățămîntului și nu numai a învățămîntului.

Starea excepțională anulează proiectele de reformă universitară. Dar, decretînd stare excepțională, autoritățile au vizat nu numai școala superioară. Virfurile politice și militare ale Spaniei se tem de consecințele schimbărilor care ar afecta actuala structură. Ce va urma după Franco? Întrebarea nu se adresează unui viitor îndepărtat, ci unei zile apropiate, pentru că actualul șef al regimului pare obligat de starea sănătății să se retragă. Anturajul lui Franco dorește „continuitatea regimului”, indiferent de modificările ce-ar putea să intervină în distribuția rolurilor principale. Articolele spăruite în ziarele spaniole indică atacuri dirijate la adresa unor personalități (mai ales din lumea financiară) acuzate că ar vrea să împingă țara pe alt drum decît cel tradițional al Falangei. „Tehnerații” sînt suspectați de generali că ar fi dispuși să arunce peste bord politica actuală. Deci, starea excepțională pare să indice o luptă pe două fronturi: împotriva mișcărilor populare și împotriva acelor curente din viața publică care, fără să nege franchismul, năzuiesc la o substanțială modificare a fizionomiei lui. Imobilismul din politica spaniolă s-a dovedit inadapabil unei situații noi. Oficialitățile — îngrijorate — au recurs încă o dată la represivitate. Ceea ce urmărește ele — se arată în declarația Partidului Comunist din Spania — „este să provoace un efect psihologic de teroare, să înapăiminte țara, s-o facă să revină la o stare de descurajare, de resentiment, care, în alte timpuri, le-a permis să acționeze după bunul lor plac”.

Știrile oficiale pomenește de 200 de arestații. În realitate, este vorba de câteva mii. Poliștii au fost îndemnați să procedeze cu „maximă discreție”. Urmele trebuiau șterse. Operațiunea n-a avut eficacitatea scontată. Peste universități plutește o tăcere de cimitir, dar tăcerea aceasta nu promite normalizarea.

Eugeniu OBREA

Madrid. Închiderea Universității a permis fotoreporterilor să surprindă imagini specifice doar zilelor de vacanță. Lipsită de suflul cotidian al orei de studii, clădirea, pustie, s-a învăluit într-o tăcere dureroasă. O tăcere care nu promite normalizarea.

● Academia medicală „Carl Gustav Carus” din Dresda și Academia medicală din Magdeburg (R.D. Germană) au inițiat o inedită întrecere în vederea îmbunătățirii mijloacelor de educație profesională și practică. Rezultatele întrecerii vor fi obținute pe cale statistică și se vor referi la scurta perioadă de timp petrecut de pacienți în spitale printr-o atenție sporită asupra acordării diagnosticelor și terapilor. Rezultatele teoretice și practice ale activității vor fi analizate în cadrul unei sesiuni științifice studentești care va avea loc la Koslock în noiembrie 1969.

● Într-o recentă întrunire, Consiliul reprezentativ al studenților de la Universitatea Regală din Malta a hotărât să înceapă negocierile cu guvernul în

vederea obținerii scutirii de taxe și acordării de burse, în valoare de 100 de lire, pentru studenți.

● Rectorul Universității din Linz (Austria), prof. dr. Rudolf Strasser, a inaugurat recent în acest for academic „Institutul pentru istoria mișcării muncitorești”. Este pentru prima oară cînd în programa învățămîntului austriac figurează analiza problemelor mișcării muncitorești din Austria, fiind prevăzute cercetări speciale asupra mișcării muncitorești din timpul „Primei republici”, precum și asupra rolului consiliilor muncitorești în perioada 1918—1921. Cu ocazia inaugurării, Camerele muncii din Linz și Viena au donat institutului o bibliotecă cuprinzînd 1500 de titluri referitoare la aceste probleme.

Teatrul studentesc iugoslav — de la experiment la creație

Numărul 50 al revistei belgradene „Tinerete” (Mladost) publică sub semnătura lui Borislav Andjelle o interesantă trecere în revistă a experienței teatrelor studentești iugoslave. Trei festivaluri interne — festivalul teatrelor studentești de la Zagreb, celor de la

sensul preponderenței mele sau altuia. De cele mai multe ori, în fond, se ajunge la o fericită îmbinare, așa cum a fost cazul „succesului anului”, cu piesa „Ars longa vita brevis” de John Arden, montată de Teatrul studentesc experimental din Zagreb, o condamnare intelectuală a războiului.

Belgrad și Hvar, precum și IFSK 7 (festivalul internațional) de la Zagreb au oferit câteva realizări remarcabile, creații adevărate, depășind sfera experimentului și căutării. Nu există o expresie unică a teatrului studentesc, semnalează autorul. Două tendințe însă se impun. Prima, expresiv-plastică, implică probleme generale ale umanității prin prisma formei artistice, ceea ce totuși duce la o scădere a forței ideii, alta consideră teatrul ca o puternică tribună de idei angajate, tinzînd spre dezbateră idelilor contemporane, actuale. Între mesaj și formă pare a exista o separație, dar numai în

Același teatru a jucat „Viet-Rok” de Megan Terri, condamnare directă a războiului din Vietnam. Acest gen de reprezentare angajată, politică, se poate întîlni des în repertoriul „Inchisoarea” de Kenneth Brown, „Picnic” de Arrabal... Problema principală a mișcării teatrale studentești iugoslave, conchide revista, nu este repertoriul, ci mai ales găsirea modalităților de depășire a formelor petrificate, a mediocrității și a soluțiilor așa-zis „profesioniste” care, pentru arta studentescă, în special, bazează drumul spre una din cele mai mari bucurii artistice, bucuria descoperirii, a originalității...

etc

Testele unei semnături

În ultima vreme, grafologia se bucură de o atenție tot mai mare. Îndeobște, ea e cunoscută ca „artă” a deslușirii unor puternice trăiri psihice sau chiar a trăsăturilor de caracter în urma studiului unui text scris de persoana cercetată, dar mai ales a semnăturii sale, în care, pe plan grafic, omul încearcă, fără să știe, să-și „proiecteze” personalitatea. Nu întâmplător deci specialiștii grafologi din multe țări au oferit, în suficiente cazuri, o părte sigură pentru detectivi sau criminaliști. În vultele nervoase ale sfârșitului de semnătură se poate citi, de pildă, agitația ori spiritul autoritar; în înfloriturile de la început și de la sfârșit — o supraestimare a eului și, în același timp, un spirit al ordinii etc. Pentru exemplificare am ales una din cele mai curioase evoluții ale unei semnături, și anume aceea a semnăturii lui Napoleon, omul care a cunoscut din plin atât strălucirea înălțimilor, cât și esecurile. Ne vom limita la simple observații.

Bonaparte

1) Tânărul Bonaparte, născut la 15 august 1769, este, în perioada studiilor, „o mare speranță și o capacitate excepțională”. Semnătură sigură, încrezătoare, dusă apăsător și fără grabă până la capăt, unde se termină printr-o linie orizontală, subliniatoare. O viață plină, deocamdată fără probleme. Se prevăd, totuși, manifestări autoritare.

Bonaparte

2) În 1800, după bătălia de la Marengo, din 14 iulie, generalul Bonaparte, în vîrstă de 31 de ani, se întoarce victorios în Franța. Devine idolul națiunii. Deocamdată semnătura e tot uniformă, observîndu-se, însă, o oarecare nestăpînire a spiritului generalului și anumite porniri către brutalitate; literele sînt mai „întinse”, iar terminația subliniatoare e cu mult mai scurtă și mai nervoasă.

Napoleon

3) La 2 decembrie 1804, Bonaparte se încoronează împărat al Franței, sub noul nume de Napoleon I. Semnătură absolut orizontală, cu o terminație subliniatoare groasă, brutală, din care răzbate conștiința de sine și a puterii de care dispune.

Napoleon

4) 2 decembrie 1805. Napoleon iese învingător într-o bătălie cu trei împărați. Semnătură grabită, cu ridicări abrupte, cu unele litere înalte, ambițioase. Terminație nervoasă, cu o subliniere distanțată. Mare conștiință de sine. Mîndrie exagerată. El e totul.

Napoleon

5) 1806. Napoleon învinge armata lui Friederich cel Mare și, la 27 octombrie, intră în Berlin. Friederich Wilhelm al III-lea se oferise să încheie pace, la 15 octombrie. Napoleon refuzase. Întreaga lui semnătură exprimă putere și multă, multă iubire de sine.

Napoleon

6) 1812. Pofta lui Napoleon de noi cuceriri crește. La 14 septembrie intră în Moscova. Kremlinul e în flăcări. În cele din urmă Napoleon se retrage. Asemenea flăcărilor, semnătura se înalță nervoasă și mistuitoare, coboară și lar se înalță, cu o terminație încă ambițioasă.

Napoleon

7) 1813, 18 octombrie. Leipzig. Semnătură în plină dramă. Imperiul lui Napoleon se clatină din temelii. În personalitatea împăratului ni se dezvăluie începutul unei puternice explozii interioare. Imagine grafică a unor frământări vecine cu demența.

Napoleon

8) 1814. Senatul francez îl declară rege, la 6 aprilie, pe Ludovic al XVIII-lea. Napoleon se vede silit să renunțe la titlul imperial și se retrage forțat în insula Elba, cu o rentă anuală de 2 milioane de franci. Semnătura i se îndreaptă în jos, ca o respirație epuizată.

Napoleon

9) 1815. „Cine a spus că Napoleon a fost un om mare?” pare să ne întrebe semnătura din acest an. Literele, mici, se înghesuie între ele, cerînd, parcă, una sprijinul celeilalte. Semnătura e clară, obișnuită, fără a mai dezvălui vreo urmă din ambițiile nu tocmai îndepărtate.

Napoleon

10) 1820. „Generalul Bonaparte” este exilat, începînd de la 15 octombrie, în insula Sf. Elena. (La 5 mai 1821 va muri de cancer la stomac). Semnătura e o linie chinuită, îndreptîndu-se epuizată, în jos, tot mai jos, parcă fără a mai cere nimic de la viață. Sic transit gloria... E însăși imaginea sfârșitului unui drum atît de furtuos, care a cunoscut, cîndva, potecile înguste ale piscurilor vecine cu soarele.

De prin lume adunate

STENOGRAFIA ÎN FUGĂ. Măbrații tribului Bella din Madras aveau prin tradiție o meserie oarecum ciudată: stenografierea din fugă. Businessmenii indigeni, oameni extrem de ocupați, dictau hîrtiile de afaceri unor stenografi care alergau în timp ce ei călătoreau în rișe sau se deplasau dintr-o încăpere în alta. Plata se făcea după kilometraj. Cu timpul însă automobilul a luat locul rișei, iar foștii stenografi din fugă au devenit niște banali stenografi.

CE-I LIPSEȘTE CHELULUI? CLUBUL SĂU! Într-unirea dura de peste trei ore și nu se întrevedea posibilitatea încheierii discuțiilor. Clubul cheilor din comitatul englez Shropshire dezbătea o problemă de maximă importanță: un membru al clubului are dreptul să-și refacă podoba capilară? După dezbateri aprinse s-a hotărît în unanimitate. Nu, niciodată. Motivul? Existența clubului își pierde orice rațiune.

INTERDICȚII POTRIVIT CU CLIENTUL. Într-un hotel alpin austriac se poate citi următorul anunț: „Rugăm pe turiștii americani să nu se întoarcă după orele 2 noaptea; pe cei suedezi să nu se trezească înainte de 6 dimineața; pe cei italieni să vorbească în șoaptă după ora 10 seara. În cunoștințăm pe turiștii din Marea Britanie că intrarea cu ciini în hotel este interzisă”.

RECORD LA ARUNCAREA CU TELEVIZORUL... ÎN SOT. Visita Robles, o cetățeană din San Jose (Costa Rica) a fost invitată insistent de clubul sportiv din localitate să participe la concursurile de atletism. Invitația a fost lansată scurtă vreme după ce un cotidian insera o știre care relatea că Visita, certîndu-se cu soțul ei, a aruncat în el, pe rînd, cu serviciul de masă, aspiratorul de praf și, ceea ce este principal, cu un televizor „Philips”. Distanța parcursă de televizor în zbor întrecu recordul național la aruncarea greutății.

Signora Robles a refuzat invitația. Potrivit afirmației sale, un record necesită un stimulent fizic și moral, iar un asemenea stimulent nu-i poate fi produs decît la vederea soțului beat. Cum însă ea nu dorește să-și arate soțul beat în fața a mii de spectatori, „nu intenționează să... și, în general, domnilor, dacă nu veți înceta să vă agățați de o femeie lipsită de apărare...”

GHINIONIST SAU NOROCOS? Fericitul ghinionist sau norocos — iată întrebarea care frămîntă pe John Kwinsky, marinar din orașul englez Wites-

table. Cine este el în realitate? De 5 ori a căzut peste bord (ghinionist) dar nu s-a înecat niciodată (norocos). Pe de altă parte, dacă s-ar fi înecat de prima dată n-ar mai fi căzut în apă, deși dacă am sta să ne gîndim... și așa fără sfîrșit.

Dorînd să nu-și mai încerce soarta în acest domeniu John hotărî să se întoarcă pe țărîm unde-și deschise o tavernă cu numele de „Fericitul ghinionist”.

Femeile și sportul

După cum a constatat Institutul demoscopic din Allensbach (R. F. a Germaniei), 17 la sută din bărbați practică în mod regulat un sport, în timp ce numai 7 la sută din femei se pot lăuda cu aceasta. În categoria sportivilor ocazionali situația este de asemenea în favoarea bărbaților (28 la sută, față de 18 la sută femei). Se pare că, deocamdată, majoritatea femeilor — 75 la sută — se compiac în postura de spectatoare.

Bine-ar fi dac-ar fi măcar așa pentru bieții soți, logodnici și îndrăgostiți microbiști!

„Pasărea paradisului” — vedeta Parisului

Înveșmîntată în acest „penaj” fantastic, ZIZI JEAN-MAIRE, una din cele mai „adulate” vedete ale muzicii ușoare din Franța, a susținut un recital pe o scenă pariziană. Jocul de lumini, „toaleta” ve-

detei și „trilurile” ei au creat spectatorilor iluzia că au în față o adevărată „pasăre a paradisului”, cum își încheia cronică unul dintre criticii prezenți la recital.

Inflație de... Miss

Nici specialiștii nu mai știu cite concursuri de frumusețe au fost organizate în anul trecut! În fotografie — cîștigătoarea „cununei” de „Miss Commonwealth” — studenta australiană Kate GLENFORD.

Ce s-ar fi făcut oare legendarul Paris în fața acestei „explozii” de fete drăguțe? Un comentator spiritual al televiziunii britanice declara cu

toată convingerea că Paris s-ar fi dedicat cultvării meritor. În replică, bănuim că Paris s-ar fi apucat mai degrabă să cultive „Miss”-urile. Era, oricum, mai comod.

Baiu — baiușchi — baiu — Leagănă-se pruncii-n TU!

Prevăzător, constructorul noului tip de avion pentru pasageri TU-134 au rezervat micilor călători surpriza unor zboruri în excelente condiții

de confort. Pasagerii „sugari” au la dispoziție aceste paturi suspendate în care se simt „ca la mama acasă”.

Vidicon, poștașul automat

Primul aparat capabil să descifreze adrese scrise de mîină sau de mașină pe plicurile poștale, în vederea sortării automate a corespondenței, a fost construit în Japonia. Instalația optică pentru citire este formată dintr-un aparat de fotografiat „Vidicon” și un sistem de identificare, bazat pe o schemă integratoare. Cifrele se analizează pe baza proprietăților lor geometrice și se compară cu semne numerice înmagazinate în memoria calculatorului. Încercările făcute au dat o precizie de 95 la sută la scrisori trimise de și către diferite persoane sau instituții.

„Alea jacta est!”

ORIZONTAL: 1. Prost crescut! — Chemarea sălii; 2. Mai tare ca fierul — E cu încadrările; 3. Se pierde ușor — La marginea portului!; 4. Vine pe inserat — În scopul obținerii unei culturi alese (pl.); 5. De unul singur — Semnele secretărilor — Stă în brațe; 7. Ape fără pește! — Cui măreș; 8. Figură la sol — Ba nu! — Dungi de piele; 9. Puncte de vedere — Servește din obișnuință.

VERTICAL: 1. Iese la drumul mare — Mijloc de comparație!; 2. Etape în deplasare (pl.); 3. Fond de casă; 4. Orășel în R.S.S. Kazahă — Cu riuri și flori — Urmează A.B.C.-ului; 5. Oală de turnare — Ras, tuns și frezat; 6. Dau înapoi; 7. A bate pasul pe loc; 8. Fac copii; 9. Deosebit, de indulgent — Haină de iarnă.

Ion SANDU

Dicționar: ILI, DAB

1	2	3	4	5	6	7	8	9
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								

PREUNIVERSITARIA

MÎINE — ADMITEREA !

Tinuta și gesturile sînt încă școlarești. Dar gîndurile zboară mai departe. Azi sîntem elevi. Elevii clasei a XII-a E de la Liceul „Gheorghe Lazăr”. Azi răsfoim liniștiți manualele, ne pregătim bine pregătiți la ore, glumim naiv în recreații, dar mîine? Extemporalele, tezele, bacalaureatul vor fi rămas mult în urmă. Și, totuși, mîine? **MÎINE — ADMITEREA** în facultate! Desigur, mai toți dorim să devenim studenți. Nici gîndurile noastre cele mai intime nu refuză să sperem. Dar ciți vom reuși oare?

Mîine ne vom întîlni cu profesia. Cum va arăta oare imperiul dragelor, tumultuoaselor, confuzelor, îndărătnicelor noastre vise? Dorim să credem că nimic din ceea ce înseamnă frumusețea meseriei viitoare nu ne scapă. Nu vrem să-i cunoaștem asperitățile, pentru că sîntem tineri și vom învăța să le înțelegem și să le învingem.

Acum se zămisește ceva. Este momentul deciziilor capitale. Se naște și crește o pasiune. Nobilă și trainică se vrea! O pasiune de viață. Profesiunea. La vîrsta cînd pasiunile pot deveni incandescente, opțiunea pentru meserie nu trebuie să dea greș.

Azi mai putem spune încă: nici mîine nu e prea tîrziu. Și am adăuga: dacă hotărîrea va fi în concordanță cu pregătirea, aptitudinile, inclinațiile personale și imperatiile sociale.

Efervescența spiritului acum începe!

Nu știu dacă este vorba de talent, dar voi urma Facultatea de arhitectură. Am trăit revelația acestei descoperiri destul de recent, la sfîrșitul clasei a XI-a, în vacanță, împrietenin-

du-mă cu cîțiva studenți arhitecți.

Acum mă pregătesc desenînd, pentru că știu că desenul este piesa forte la admitere.

Și elevul **ALEXANDRU HLEVKA** vorbește cu un fel de „furie” lucidă despre viitoarea sa profesie. **ADRIANA BURAC** cumpănind între Energetică și Fizică nucleară, gîndește că, absolvind-o pe cea dintîi, ar putea s-o încheie curînd și pe cealaltă. Cine poate ști de pe acum în ce știință de graniță va deveni ea specialistă? Visele noastre vise... Certitudinile se apropie!

Tot Arhitectura. Negreșit. Neinfluențate. Pentru arhitectură de decoruri, pentru arhitectură de interior, pentru proiectare. Regretabil că desenul nu se face și în clasele a XI-a și a XII-a. Sînt răspunsurile surorilor **NICULIU — CRISTIANA** și **MARGARETA** — și ale prietenei lor **CATRINEL URȘU**, colege de clasă.

Voi urma ceea ce mi-au indicat părinții mei. Ei afirmă că n-am curaj și talentul vorbirii pentru a îmbrățișa Filozofia sau Dreptul. Dorind să împac preferințele lor cu ale mele, mă voi prezenta la Comerțul exterior. Cu străduință mi-au reușit întotdeauna lecțiile de matematică și fizică. Dura lex sed lex!, conchide în gînd **MIHAELA CALANDJOGLU**.

Și în timp ce colega ei **DOINA BRABETE** rememorează: Cu doi ani în urmă, familia mea a suferit o pierdere dureroasă din vina unui medic. Voi urma deci Medicina... **VICTOR ARTENI** își propune o aprofundare a pre-

gătirii la Matematică. Facultatea de calcul economic și cibernetică economică atrage prin caracterul modern al profilului său, este foarte ademenitoare pentru perspectivele profesiei — dar numai aceste cunoștințe sînt insuficiente... Exigențele se exprimă concis, „matematic”.

Spațiul următor este rezervat unor fotografii ce nu s-au realizat încă. Ne vom reîntîlni desigur după ce veți deveni studenți. În aceeași formație însă — peste cinci ani. Rețineți, pentru că invitația este serioasă și nu vom reveni: la 31 ianuarie 1974, ora 10,30, în sala clasei a XII-a E. Puteți întîrzia numai 10 minute... numai 10 minute.

P. S. O invitație specială tovarășei diriginte, distinsa profesoară **MARIA GULIAN**

Text : **Georgeta RUȚĂ**
Foto : **Emil COJOCARU**

NOS VOBISCUM!

Am primit, recent, scrisoarea pe care o reproducem mai jos:

Stimată redacție,

Sîntem elevi în clasa a XII-a și am îndrăgît Limba latină încă din primul an de liceu. Am dori să urmăm mai departe studiul acestei limbi și în cadrul facultății, dar nu știm care este facultatea după absolvirea căreia am putea deveni profesoare de Limba latină. Rugămîntea noastră este să ne dați indicații despre o astfel de facultate și, totodată, să ne spuneți și părerea dumneavoastră în legătură cu perspectivele studierii limbii latine.

Noi trebuie să vă destăinuem că pînă în prezent toate persoanele cu care am discutat în acest sens ne-au decepționat, cu excepția tovarășului profesor de Limba latină, dar nici dînsul nu ne-a dat prea mari speranțe.

Oricum, e o pasiune a noastră și sperăm că nimeni nu va reuși să ne abată din drum. Vă rugăm deci să ne spuneți cum decurg probele la examenul de admitere în facultatea ce ne veți indica. Poate că vă cerem prea mult, dar am văzut cit de plin de bunăvoință este colectivul dumneavoastră cu noi, aspiranții la studiu.

Mulțumindu-vă anticipat, așteptăm cu nerăbdare răspunsul.

Ecaterina PATĂ,
Georgeta DIACONESCU

Stimate viitoare colege,

Redacția apreciază seriozitatea cu care vă preocupați de viitoarea dv. profesiune, sinceritatea cu care dezvăluiți problemele care apar în calea realizării idealului pe care vi l-ați făcut.

Fără îndoială, e bine, e foarte bine că aveți o pasiune, că sînteți ferm hotărîte să vă specializați într-un domeniu care pentru mulți pare cenușiu, neinteresant. Nu știm dacă Limba latină va mai figura sau nu în programele liceelor viitorului; ceea ce e sigur este însă că această limbă va constitui totdeauna obiect de studiu, că va fi întotdeauna nevoie de specialiști. De aceea nu trebuie să vă temeți că vă veți specializa într-un domeniu inutil. E regretabil că nimeni dintre cei cu care ați discutat nu a încercat să înțelească flacăra pasiunii dv. pentru această specialitate, ba, dimpotrivă. Din acest punct de vedere nu trebuie să vă lăsați influențate, nu aveți acest drept! E regretabil, de asemenea, că părinții dv. vă fac greutăți în loc să vă sprijine. Probabil vă recomandă alte specializări, mai spectaculoase ori care v-ar oferi satisfacții materiale mai mari. Sperăm că pînă la urmă pasiunea dv. va reuși să-i convingă.

Posibilitatea unei înalte specializări în Limba latină v-o oferă înscrierea la Facultatea de limbi romanice și clasice, din cadrul Universității București.

La examenul de admitere trebuie să susțineți probe la Limba latină (scris și oral) și Limba și literatura română (numai scris).

Pînă atunci nu ne rămîne decît să vă urăm succes deplin în pregătire și — parafrazînd un vechi refren religios — să vă asigurăm foarte laic și din toată inima: **NOS VOBISCUM!**

POȘTA ADMITERII

ARSENE DUMITRU, Bacău: Cursuri fără frecvență există la toate universitățile și institutele pedagogice din țară. Vă rămîne plăcerea alegerii.

ANGELA TRANCA, Craiova: Am furnizat în mai multe rînduri datele cu privire la admiterea în facultățile de filologie. Așadar, răsfoiți colecția „Vieții studentești” începînd cu luna octombrie 1968. Cu privire la manualele necesare, consultați profesorul de Limba română de la liceul unde învățați.

SABINA DUMITRU, Bălcești, Vilcea: Examenul de admitere în Facultatea de istorie e compus din probe scrise la Istoria României și Istoria universală modernă și contemporană și o probă orală la Istoria României.

VIOREL DUMITRAȘCU, Ianca, Brăila: Examenul de admitere în Facultatea de geologie-geografie, secția de Geografie este compus din două probe scrise, la Geografie fizică și economică a R.S.R. și la Geografia economică și politică a lumii — și din o probă orală la Geografia fizică și economică a R.S.R.

Terminînd această facultate, puteți munci ca profesor în învățămîntul liceal, ca asistent în învățămîntul superior; puteți lucra de asemenea în unul dintre institutele de cercetări de specialitate.

MIHAI CÎMPANU, Rădășeni: La probele scrise de fizică și chimie din cadrul examenului de admitere în Facultatea de medicină se dau spre rezolvare și probleme. Așadar, încă o problemă! Vă dorim s-o rezolvați cu succes și pe aceasta!

MONICA MORENCIU, Ploiești: La Facultatea de limbi romanice și clasice, secția Franceză, examenul de admitere nu cuprinde nici un fel de probă la Istorie (după cum nu cuprinde o astfel de probă la nici una din secțiile facultății).

NICOLAE SĂVULESCU, Rădinești: Pentru secțiile de Limbi și literaturi orientale din cadrul Institutului de limbi străine din Universitatea București, la examenul de admitere se susțin probe la limba străină respectivă (sau limbile engleză, franceză, rusă) — scris și oral, precum și o probă scrisă la Limba și literatura română.

PRECIZĂRI ALE MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI PRIVIND ADMITEREA

Datele la care se va ține concursul de admitere în învățămîntul superior pentru anul universitar 1969/1970 sînt următoarele:

La învățămîntul de zi și seral pentru toate facultățile și secțiile (inclusiv secțiile de subinginerii), între 5 și 15 iulie 1969.

La facultățile și secțiile la care nu se va completa numărul de locuri în urma concursului din iulie, se va organiza un al doilea concurs între 5 și 15 septembrie a.c.

La învățămîntul fără frecvență concursul de admitere va avea loc între 5 și 15 septembrie 1969.

Condițiile de admitere (dreptul de înscriere la concurs, data începerii înscrierilor, actele necesare pentru înscriere) sînt cele cuprinse în broșura „Admiterea în învățămîntul superior — 1969”. Disciplinele și probele pentru concurs sînt aceleași ca în 1968. Ele vor fi publicate din nou în „Gazeta învățămîntului”.

În broșura „Admiterea în învățămîntul superior — 1969”, care urmează să apară în cursul lunii martie a.c., se vor publica și programele disciplinelor pentru concurs.

EXCURSII TEMATICE (25 Iunie—20 Septembrie)

Vizitarea Bucureștiului și Valea Prahovei (3+2 zile)
 Obiective în București: Muzeul de artă, Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, Muzeul satului, Muzeul „Grigore Antipa”, Grădina botanică, turul orașului, Baza cultural-sportivă a studenților „Tei” etc.
 Obiective pe Valea Prahovei: Ploiești, Muzeul și casa memorială Grigorescu și Hasdeu, Doftana, Castelul Peleş, Brașov (Biserica Neagră, Muzeul de istorie a orașului, Poiana Brașov).
 Transport cu autobuzul. Preț orientativ: 175 lei.
Maramureș — Nordul Transilvaniei — 1100 km. — 6 zile
 Cluj — Baia Mare — Sein — Orașul Nou — Sighetul Marmatiei — Baia Sprie — Baia Mare — Sighetul Marmatiei — Vișeu de Jos — Vișeu de Sus — Moieșu — Vatra Dornei — Chiril — Cojoci — Broșteni — Poiana Telului — Borsec — Toplița — Reghin — Tg. Mureș — Turda — Cluj.
 Transport cu autobuzul. Punct de plecare Cluj. Preț orientativ: 313 lei.
Așezări daco-romane din Transilvania și Oltenia — 600 km. — 5 zile.
Traseul I: Turnu-Severin — Orșova — Băile Herculane — Caransebeș — Otelul Rosu — Hațeg — Simeria — Hunedoara — Deva — Simeria — Orăstie — Grădăstea Muncelului — Orăstie — Geoagiu Băi — Sebeș — Alba Iulia — Turda — Cluj.
Traseul II: Aceleași localități în sens invers. Transport cu autobuzul. Punct de plecare Alba Iulia. Preț orientativ: 206 lei.

Eu întreb, eu răspund...

— Mi se pare, tovarășe Mitroi, că ești membru în comitetul de conducere al Federației Române de Fotbal. Dreptu-i?

— Dreptu-i, în sensul că la ultima Conferință pe țară a mișcării noastre sportive au fost aleși în comitetul federal și câțiva condeieri legați pe viață de regele neincoronat al sportului: Eugen Barbu, Aurel Neagu, Ioan Chirilă, Cristian Mantu și, așa cum ți se pare, subsemnatul. Dar de ce mă întrebi, vrei să mă feliciți pentru draw-ul de la Londra?

— Te-aș întreba numai cum apreciezi acest rezultat...

— Mi-am mai explicat poziția cu două săptămâni în urmă, într-un presupus interviu cu Alf Ramsey și cred că am fost destul de clar: mă bucur foarte mult pentru băieți, dar pentru fotbalul nostru acest 1-1 de la Londra a fost la fel de nesemnificativ ca acel 1-7 de la Zürich.

— M-aș mai referi în coninutare tot la comitetul federal...

— Nu te mai referi pentru că n-are nici o „vină” de ceea ce se întâmplă în fotbalul nostru. Într-un an și jumătate, de când a fost ales, s-a întrunit o singură dată și atunci pentru a alege un nou președinte și a-și spune părerea despre un plan privind copiii și „juniori”, care n-a fost adoptat și aplicat nici până astăzi.

— Și ce propui?

— Să ne întâlnim mai des pentru a discuta și hotărî asupra unor probleme de principiu și perspectivă ale fotbalului. Între timp s-au întâmplat multe, asupra cărora comitetul federal ar trebui să se pronunțe: s-au discutat și s-au răscăcut destinele fotbalului, s-au formulat soluții (unele interesante), așa încât acum ar trebui sintetizate niște idei, supuse aprobării și... să trecem la fapte; noua împărțire teritorială a țării creează și ea necesitatea completării comitetului federal cu reprezentanți ai tuturor județelor; avem cătoră să definim, o dată și o dată, statutul federației ș.a.m.d. Iată doar câteva din multele chestiuni pe care ar trebui să le ia în dezbatere o eventuală și necesară ședință de comitet federal...

— Se discută mult dacă președintele federației trebuie să fie salariat sau nu. Ce părere ai?

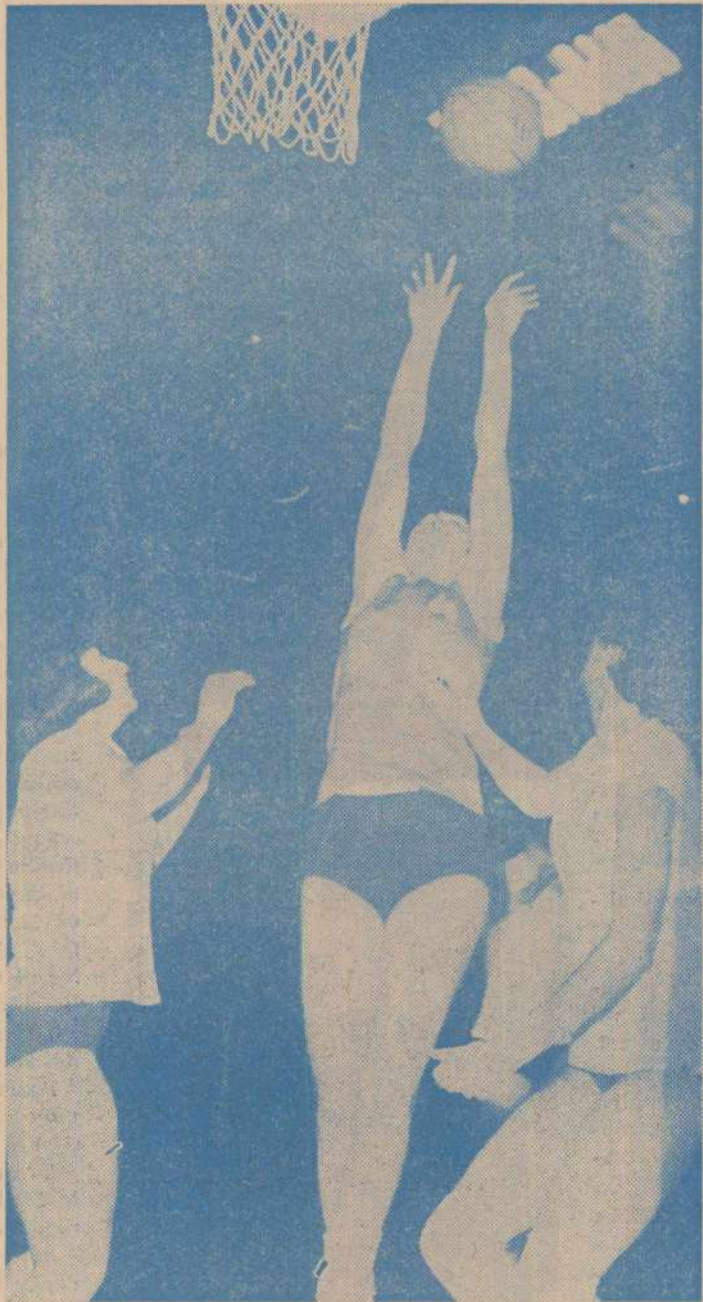
— E adevărat că, în fotbalul nostru, multe treburi merg prost, dar nu fiindcă n-avem un președinte salariat. Se înțelege, prin urmare, că sînt pentru neincadrarea acestui post în statul de plată al C.N.E.F.S. Nu numai pentru că experiența unor ani de tristă amintire ne-a dovedit că poate să-și permită un funcționar atunci când e vorba să hotărască operativ și independent în probleme dificile, nu numai pentru că experiența altor federații — și chiar a celei de fotbal în ultimul an și jumătate — sprijină cu argumente concrete o asemenea opțiune, ci mai cu seamă pentru că, personal, vād în fruntea federației celui mai popular sport o personalitate: un om cu idei îndrăznețe, cu prestigiu deosebit, clarviziune, spirit de dreptate și putere de a face dreptate, un mare pasionat pe care să-l aducă la fotbal dragostea și nu salariul. Am avut un asemenea președinte o bună perioadă de timp, după conferința pe țară a C.N.E.F.S., și avem și acum — așa că nu vād de ce să mă mai discutăm pe această temă.

— O ultimă întrebare: ce pronostic dai pentru Atena?

— Vom primi, sigur, goluri. Rămîne să încercăm să marcăm și noi tot ațitea — sau mai multe — decît ambițioșii noștri adversari de la 16 aprilie. Dar pentru aceasta ar păstra, dacă nu echipa, măcar scheletul formației de tineret evidențiată la Londra. Fac această subliniere deoarece antrenorii au început să se gîndească iar la Dobrin, iar ziaristii la Nelu Nunweiler, Ion Ionescu și alți veterani, foarte buni, dar care nu s-ar putea încadra în echipa lui Lucescu și, ceea ce e mai important, n-ar putea avea aceeași bătaie de inimă cu ceilalți băieți de 23 de ani.

— Îți mulțumesc, colega, pentru acest microinterviu.

G. MITROI

De data aceasta, campioanele noastre au luat o opțiune mai consistentă în Cupa Campionilor Europeni la baschet: 11 puncte în prima manșă cu Akademik Sofia. Să sperăm că vor fi suficiente pentru returnul de simbătă seara (cînd, de fapt, ar fi posibilă și o victorie).

IARNA SPORTIVILOR

În rîndurile de mai jos, vād prezentăm, succint, doar reliefulurile „montane” ale unui program, mai încărcat decît s-ar crede la prima vedere.

- În zilele vacanței se vor deschide tradiționalele tabere alpine ale institutilor, care se vor bucura de data aceasta de îndrumarea unor cadre didactice specializate.
- Studenții selecționați și pregătiți în taberele institutilor sau în taberele centralizate — în total 323 — se vor întrece, între 21 și 23 februarie, în finala CUPEI U.A.S.R. LA SCHI. Locul disputelor: Pîrtia de pe Ciăbucetul Predealului.
- Între 3 și 23 februarie, 120 studenți ai secțiilor de canotaj și caiac-canoe de la București și Timișoara, împreună cu alți colegi, cei mai buni scrimeri din țară, vor participa la o tabără de pregătire la Piatra Arsă.
- Cei mai buni 80 atleți ai cluburilor universitare se vor pregăti la Cabana Rusu din Partingul Petroșanilor.
- Predealul va găzdui, la o săptămîină după campionatele naționale ale sporturilor zăpezii, „Cupa Politehnicii Brașov” la schi, competiție studențească internațională aflată la a doua ediție. Au fost invitați colegi din toate țările socialiste, din Italia, Franța și Austria.
- În sfîrșit, la Sinaia se vor desfășura — ca de obicei, în perioada vacanței — finalele campionatelor universitare de șah.

Se înțelege că revista noastră va reflecta în paginile sale aceste competiții, pe măsura desfășurării lor.

Răspundeți-ne la întrebarea:

DE CE SE LASĂ AȘTEPTATĂ MAREA PERFORMANȚĂ ÎN SPORTUL NOSTRU STUDENȚESC ?

În urmă cu aproape 3 ani s-au constituit cluburile sportive studențești ale institutilor de învățămînt superior. Rezultatele bune nu au întîrziat să se arate pe linia sportului de masă. În climatul unei emulații sportive, în atmosfera de pregătire și întrecere sportivă, sportul de masă a crescut și s-a afirmat prin rezultate bune și prin cuprinderea unui număr mai mare de participanți. Aceasta a fost urmarea directă a intensificării muncii de depistare, selecționare și formare a elementelor care să asigure continuitatea în echipele studențești.

Care este însă situația sportului studențesc de performanță?

Prima întrebare atrage după sine o alta. Există în fiecare institut de învățămînt superior un număr suficient de studenți care să asigure o componentă corespunzătoare echipelor de performanță? Vom lua ca exemplu Universitatea București, unul din cele mai mari cluburi studențești din țară. În ultimii ani numărul studenților din anul I care au întrunit normele cerute pentru a activa într-o secție de performanță a fost următorul: 1966—1967: 17 studenți; 1967—1968: 16; iar în acest an: 11. Cifra ultimului an poate deveni și mai concludentă dacă ne gîndim că în clubul mai sus menționat activează 14 secții!

Concluzia care se impune este că studenții vin cu o pregătire necorespunzătoare din liceu. Rezultatele obținute la lecțiile de verificare sînt edificatoare în acest sens. Vîrsta la care începe studenția, 18 ani, nu mai este propice unui început de instruire sportivă. Nu se poate învăța sport la 18—19 ani. Nu se poate face specializare tîrzie! Se impune deci o colaborare între antrenorii și cadrele didactice din învățămîntul superior cu profesorii de sport din liceu, conlucrare în scopul pregătirii elementelor necesare însoțirii echipelor de performanță studențești.

Propunem, pentru același motiv, o muncă organizată de înregistrare a rezultatelor sportive ale elevilor. Astfel, credem că ar fi extrem de util ca studenții anului I să prezinte o fișă care să cuprindă rezultatele ultimilor 4 ani la principalele probe atletice, dacă au practicat un sport, și categoria de clasificare.

Un alt neajuns pentru sportul universitar este acela că foarte mulți studenți, certe valori sportive, activează în cluburi aparținînd altor instituuții, ca urmare directă a greutăților de transferare. Este cazul să reflectăm dacă există un raport de echitate între cluburile sportive. La terminarea facultății absolvenții noștri primesc automat transferul pentru cluburile de care aparțin unitățile unde au fost repartizați, în schimb mulți tineri, deși intră în facultate, continuă să aperse culorile altor cluburi — care refuză să le dea transferul pentru formațiile studențești.

Nu mai cu toți studenții în echipele lor studențești, singurele care ar trebui să existe pentru ei, vom putea să vorbim de adevăratul potențial al sportului universitar!

Pentru ridicarea calității muncii instructiv-educative din cadrul clubului este necesar ca toate cadrele didactice ale catedrelor de educație fizică să primească sarcini concrete de organizare și instruire a sportivilor și echipelor. Este cazul să pretindem aceasta mai ales de la cadrele didactice — antrenorii cu calități pedagogice și instructive unanim recunoscute, dar care în prezent antrenează echipele altor cluburi.

Pentru creșterea unor certe valori sportive propunem centralizarea echipelor pe centre universitare sau pe țară (ne referim exclusiv la marea performanță!). Propunînd aceasta ne întemeiem pe următoarele date: la dizolvarea clubului sportiv „Știința București” existau numai în acest club 88 campioni naționali, 163 componenți ai loturilor naționale, echipele feminine de baschet și gimnastică erau campioane naționale, dețineam 2 titluri de campioni la călărie, 4 titluri la canotaj fete, echipa de handbal fete cucerise locul I în Cupa Campionilor Europeni ș.a.

Azi, cu atîtea cluburi studențești în centrul universitar București, ce putem raporta? Au crescut rezultatele bune sau a crescut numai numărul de echipe? Repetăm că putem răspunde afirmativ numai în ceea ce privește creșterea numărului de echipe cu care se cheltuiesc inutil sume importante din bugetele cluburilor. Numărul total al titlurilor de campioni de la cluburile studențești bucureștene este astăzi jenant de mic.

În plus, nu există întotdeauna o colaborare bine înțeleasă între cluburile studențești — în sensul că, atunci cînd unele instituuții au elemente de valoare, ezită să le dea pentru întărirea altor cluburi studențești care au echipe divizionare A și B. Este normal ca fiecare să fie legat de locul său de activitate, dar este și mai normal să nu sacrificăm interesele majore ale sportului studențesc.

În actuala organizare a cluburilor studențești se resimte foarte mult lipsa cabinetelor metodic-științifice, care să asigure modernizarea antrenamentelor și să fundamenteze teoretic și practic întreaga muncă de instruire sportivă.

De asemenea, ar fi necesară o preocupare mai susținută pentru perfecționarea continuă a cadrelor didactice. Propunem, de exemplu, organizarea unor cursuri de informare asupra metodelor moderne de antrenament, schimburi de experiență între cluburile studențești din țară și chiar străinătate, organizarea de consfătuiri naționale și internaționale în care să se dezbată problema sportului studențesc.

Lector univ. V. IONESCU
 Asist. univ. Anton C. BALAN